

הספרות

רב המכר הבינלאומי הגדול של השנה החולפת.
סנסציית הטיקטוק ורב המכר של ה- NEW YORK TIMES

"קולה (של ביילי) רענן ועכשווי
כמו קומדיה רומנטית בנטפליקס"
Entertainment Weekly

טסה ביילי

טסה ביולי

משפטים

מאנגלית: גרייס מיכאלי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

טסה ביילי
משפצים

Tessa Bailey
FIX HER UP

FIX HER UP © 2019 by Tessa Bailey
All rights reserved
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב ISBN 978-965-7029-350

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאחים הקטנים, בכל העולם

תודות

כל שנה בחג המולד, פורט ג'פרסון בלונג איילנד, הופך לכפר של צ'ארלס דיקנס. במשך יומיים, מקומיים מתחפשים למנקי ארובות ומקהלות החג מקבלות את פניהם של המבקרים במבטא בריטי קוקני כבד. שותים סיידר תפוחים חם, מחליקים על הקרח ונהנים מתיאטרון בובות של פעם. חוויה קסומה בהחלט.

פעם אחת לקחתי איתי את משפחתי ומאז אני מוקסמת מהעיירה הקטנה השוכנת ליד המים. אני כל כך מתרגשת שמקום מופלא זה הוא הרקע לסדרה, ואני מקווה שעשיתי עימו חסד.

תודה, כמו תמיד, למשפחה שלי, על שאתם מרימים אותי כשאני נופלת, ואוהבים אותי לאורך כל הדדליינים שלי.

תודה לעורכת שלי, ניקול פישר – על שעזרת לי להפוך את שחקן הבייסבול השבור שלנו, משובה לב ל-אוי איזה שובה לב הוא. תודה לסוכנת שלי, לאורה בראדפורד, על שתמיד את דואגת לאינטרסים שלי ועל שעזרת לי להפיח חיים בסדרה הזו. תודה לדנסבי סוונסן, על ההשראה לטראוויס פורד ומליסה בנויסט ועל שהיית הג'ורג'י הרוחנית שלי.

וכמו תמיד, התודה הגדולה ביותר היא לקוראים. ות, שממשיכים. ות. להשקיע מזמנם בסיפורים שלי – אני אוהבת את כולכם. ♡.

פרק 1

אין מצב.

ג'ורג'ט קאסל תחבה את המפתח הגנוב לכיסה, מעווה את פניה למשמע החריקה כשפתחה את דלת הדירה. פחיות בירה ריקות קרקשו על הרצפה ככל שדחפה את הדלת, ריח עבש של בחור שלא התקלח נדף מהדירה, מחניק ומטלטל אותה. אחיה הגדול ניסה להזהירה. אבל האם הקשיבה? לא. האם אי פעם הקשיבה? לגמרי לגמרי לא.

אבל הפעם, ג'ורג'י הייתה בטוחה שסטיבן טעה. זה לא נראה אפשרי שכוכב הבייסבול העירוני יוכל ליפול כל כך נמוך וכל כך מהר. לפני קצת פחות משנתיים, היא צפתה בטראוויס פורד משיג ניצחון אדיר באליפות העולם בשידור חי עם יתר תושבי העיר, שהתאספו תחת הטלוויזיה החדשה בעלת המסך השטוח בפאב של טום הרגון. מעולם לא היה ספק שטראוויס ישחק עם המקצוענים אחרי קריירת 'קולג' המפוארת שלו בנורת'ווסטרן 'קולג'.

אף אחד לא שיער לעצמו שהוא ייפצע. במיוחד לא טראוויס. אחרי שנה של פיזיותרפיה בה הועבר מנבחרת לנבחרת כמו תפוח אדמה לוהט, טראוויס חזר הביתה לפורט ג'פרסון. ג'ורג'י יכלה עדיין לראות את שיברון הלב בעיניו במסיכת העיתונאים המצומצמת בה הכריז על פרישתו בגיל עשרים ושמונה. נכון, הוא חיידך. התברך על ההזדמנות לשפר את כישורי הגולף שלו. אבל ג'ורג'י הייתה מאוהבת בטראוויס פורד מאז הגיעה לגיל ההתבגרות וידעה לזהות את הסימנים בהבעות פניו. כל הבעה על פניו קוטלגה בזיכרונה, שמו שורבט בכל דף שני ביומנה, מיועד להיות מוסתר תמיד תחת קורות העץ בחדר השינה שלה. בעוד חמישה עשורים, כשתיזכר בנעוריה, תזכור את טראוויס עומד בבסיס הבית במגרש הבייסבול בתיכון, מרים את קסדת

החובט שלו כדי לסדר אותה, מאפשר מבט חטוף בשיערו הערמוני הכהה המתבדר ברוח, לפני שכיסה אותו שוב. הרואי, מהמם, מתפוצץ מרוב אופי, ושחצן כמו החטא. טראוויס פורד, לפני.

איך תיראה התמונה אחרי?

"שלום?" ג'ורג' קראה אל הדירה האפלה. "מישהו בבית?" היא בעטה הצידה שקית פלסטיק מלאה קופסאות טייק אווי, סוגרת את הדלת מאחוריה. ברור היה שסטיבן היה פה וביקר את חבר ילדותו. השייקים הבריאים שלא נגעו בהם ומנורת האור האולטרה סגול הבהירו את זה. לפחות הוא ניסה ליצור קשר עם טראוויס. כך עשו גם חברי הכנסייה, מאמני בייסבול מעברו ומבקשי החתימות. במקום שזה ידחוף אותו החוצה אל האור, הוא המשיך לשקוע. לג'ורג' הייתה תוכנית טובה יותר.

"הי, דפקט!" עכשיו בסלון, היא התכופפה והרימה קרטון של גלידה נמסה, שפתיה מחייכות. התחמושת המושלמת. אתם מבינים, בהיעדרו של טראוויס, ג'ורג' אולי הגיעה לגיל המכובד והזקן, עשרים ושלוש, אבל היא תמיד תהיה האחות הקטנה והמעצבנת. זו לא התווית שנתנה לעצמה. היא שמעה אותה אלפי פעמים בילדותה, והתווית דבקה בה וסירבה לגווע. מה עוד יכלה נערה לעשות מלבד להיכנע ולקבל אותה בחום? סימפתיה לא עבדה על טראוויס. עכשיו היא תנסה לפרוץ את ההגנות שלו בדרכה.

קרש ברצפה נאנק תחת רגליה כשנכנסה לחדר השינה ומצאה את טראוויס שוכב עירום על המיטה, מעל השמיכות, כשפניו למזרן ושיערו הערמוני הכהה, שהיה סימן הזיהוי שלו, פרוע סביב ראשו. באותו הרגע, היא כמעט ואיבדה אומץ, מורידה את קרטון הגלידה הנמסה לירכה. כמה מגוחך שליכה החל לדהור ורוקה יבש. זה רק תחת. אפשר לגלוש באינטרנט ולראות תחתים... מעל ומתחת. בזמן שחשבה על זה... תודה לאל שיש אינטרנט. איזו המצאה.

ובכל זאת, תכניסו למשוואה את גובהו המרשים של טראוויס, התואם לשריריו המסוקסים ולשיערו הכהה והגברי... טוב אולי התחת

שלו התבלט מעל תחתים אחרים. כל תושבי העיר המעדיפים גברים הסכימו פה אחד. טראוויס פורד היה משהו מיוחד. רק לא היום, ולא בחודש האחרון מאז שיבתו המוקדמת מדי הביתה.

ג'ורג'י הרימה את קרטון הגלידה ולקחה רגע כדי לתכנן את המשימה העומדת לפניה. זה לא הולך להיות קל. עמוק בעצמותיה, רצתה לכרוך את זרועותיה סביב טראוויס ולומר לו שהכול יהיה בסדר. אולי לא יקבל הזדמנות נוספת להיות כוכב על מגרש הבייסבול, אך תמיד יהיה גיבור. הגבר שעזב את העיר כדי להגשים חלומות עליהם ויתרו רוב הגברים כבר בילדותם.

למרבה הצער, הוא תמיד יהיה הגבר שאת פניו דמיינה כשצירפתה את הכרית שלה בחטיבת הביניים. כעת, כאישה בוגרת, דמיינה אותו בהרפתקאות תמימות הרבה פחות, כאלה שדרשו בדרך כלל מכשיר טעון ועשרים דקות לכד.

אבל היא סוטה מהעיקר.

קשה היה לפספס את העובדה שנדלקה על טראוויס. אפילו אחיה היו מודעים לכך, אבל הם זלזלו בה, חשבו אותה לקראש של אחותם הקטנה הקרצייה והמעצבנת. שיהיה. היא תהיה הקרצייה הכי קרצייתית בצד הזה של לונג איילנד. קרצייה יעילה. כך לפחות קיוותה.

"הי! ג'ורג'י צעדה לאחור, זורקת את מכל הגלידה המלא והנמס על גבו העירום של טראוויס, צופה בהשתאות כשהוא התפרש בצורת כתם רורשאך על כתפיו. על שיערו. על מראשות המיטה. זה היה כמעט יפה. "קום!"

טראוויס הלך לישון שיכור לגמרי כנראה, כי נדרשו לו חמש שניות שלמות לשים לב לבלאגן הנוזלי הזולג על עורו וחודר למצעיו. ראשו התרומם, פרק יד ימינו מוחה את הגלידה מעל מצחו. "מה לעזאזל?" הטון הקשוח שלו גרם לג'ורג'י לחשוב על סימני שיניים ושמן עיסוי – ברצינות, תודה לאל על האינטרנט – אבל היא התעלמה מהתגובה. "אמרתי קום כבר. אתה דוחה." היא התכופפה והרימה זוג

תחתוני בוקסר מטונפים, מנופפת בהם בקצה אצבעה. "יש כאן רק שתי תוצאות אפשריות. או שעכברושים יאכלו לך את הפרצוף, או שמחלקת תברואה תכריז על המקום כמוכה אסון."

"ג'ורג'י?" כשפרצופו מופנה שוב מטה, טראוויס הסתובב קצת כדי לוודא את זהותה. הנה היא. ההבעה שנהג לשלוח לכיוונה מאז שנולדה. השילוב המושלם בין עצבנות וזלזול. הבעה שצעקה "לכי מפה, את לא שייכת!" בלי להשמיע קול. ג'ורג'י שנאה את ההבעה הזו, אבל לאורך הדרך הבינה שאין לה ברירה אלא לקבל אותה בחום. אם אינך יכולה להביס אותם, תצטרפי אליהם, לא כך?

"אני מופתעת שזיהית אדם אחר כשאתה שקוע ברחמים עצמיים." ג'ורג'י נאנחה והתיישבה על קצה המיטה, מנצלת את ההזדמנות וחוקרת את מראה ישבנו הקשיח כבטון. "ראיתי מכל של עוף חמוץ מתוק מונח כאן. נראה לי שזה יהיה הדבר הבא שאזרוק עליך. זה ישתלב מצוין עם הווניל. כנראה. אני לא שפית."

"צאי מפה, ג'ורג'י. מה לעזאזל? אני לא לכוש בכלל." "כבר ראיתי גברים עירומים. הרבה כאלה." באינטרנט, תודה לאל על האינטרנט. "פעם היית תשע נקודה חמש, אבל הציון שלך יורד לאט לאט מתחת הא! לשבע."

"באמת? אני יכול להרגיש אותך בוהה בתחת שלי."

"אופס. חשבתי שזה הפרצוף שלך."

מגניב. תשובה מצוינת. חמש דקות בקרבת הכחור הזה וחזרת להיות ילדה בת עשר.

הנחרה של טראוויס שלחה את ג'ורג'י בחזרה אל הסלון. היא פתחה באגודלה שקית אוכל סיני, מוודאת שאין שם איזה חרק דוחה, ומוציאה ממנה את העוף החמוץ מתוק. היא לקחה צעד אחד לתוך חדר השינה לפני שהשליכה עליו את השקית, נודלס ועוף רקובים התפזרו על חברו הוותיק של אחיה. "אולי צריך קצת מלח לשילוב הטעמים יחד."

"אני לא מאמין שעשית את זה!" טראוויס שאג, מתיישב, רגליו מעבר לדופן המיטה. זעם קרן מכל סנטימטר בגוף שחקן הבייסבול

שלו, ורידים בולטים בצדי צווארו, שרירי זרועותיו החטובות בולטים. היא מעולם לא ראתה אותו לא מגולח, אך זקנו הלא מטופח לא היה תוצאה של שינוי בסגנון אלא של עצלות, כך נראה לג'ורג'י. "לכי!" הוא צעק, אוחז בראשו בין ידיו. "אל תגרמי לי להעיף אותך בכוח." היא סירבה להכיר בכאב החד בחזה. "אני לא הולכת לשום מקום."

"אני אתקשר לאחיך."

"נראה אותך."

טראויס זינק אל רגליו, סוער וזועם עליה. האטריות בשיערו יכלו לשוות לו מראה קומי למדי בכל מצב אחר. הוא כנראה נזכר בגופו העירום, חטף טישירט מכיסא סמוך והחזיק בה מעל ירכיו. "מה את רוצה?"

הייתה זו שאלה טעונה, ואפשר היה לענות עליה רק בשני חלקים. היא רצתה לפחות אדם אחד בחייה שיראה בה יותר מאשר הנדבקת המעצבנת. מאז שהיא זוכרת את עצמה, תמיד רצתה שטראויס יהיה זה שיקשיב לה. שיגיד לה שהיא מיוחדת. כרגע, כל החלומות והתקוות האלו לא יועילו. נראה שלעולם לא יועילו. "אני רוצה שתפסיק להיות חרא אנוכי כזה. כולם דואגים לך. אחי, ההורים שלי, הגרופיות המקומיות פעורות העיניים. כולם עובדים קשה, מנסים להבין איך לעודד אותך. אולי אתה פשוט נהנה להיות במרכז תשומת הלב ולא משנה אם היא חיובית או שלילית."

זרועותיו נפתחו לרווחה, נושאות איתן את החולצה.

זין.

הוא היה שם. ארוך ועבה עם כתר כמו של מלך. לא סתם הכינוי שלו היה 'שני מחבטים'. מאז צילמו אותו הפפראצי במצב רגיש עם נסיכת פופ שוודית בשנה הראשונה ששיחק, התקשורת הייתה מרותקת לטראויס ותיעדה את הסטוצים האינסופיים שלו ואת הכיבושים המרשימים שלו. 'זה לא אני' של שאגי התנגן ברמקולים של האצטדיון כשעלה לחבוט. הבחורות צווחו.

ואילו ג'ורג'י צפתה במשחק ברגליים משוכלות, מול הטלוויזיה בלונג איילנד.

המלך של השחקנים. מלך ההקפות המלאות. הספורטאי של המושב האחורי. גם כשהיה מוזנח היה מהמם, אבל הקסם היהיר שלו היה חסר באותו הרגע.

"את חושבת שאני נהנה מזה?"

"כן", היא ירתה תשובה בחזרה. "אני חושבת שאתה רוצה להישאר כאן לנצח, כי זה אומר שאתה לא צריך לנסות שוב." היא יצאה מהחדר בעודה מנענעת בחופשיות את ישבנה, וקראה מעבר לכתפה "אני חושבת שאתה נמושה. אני חושבת שאתה יושב כאן ובוכה אל הרילז, תוהה איפה טעית. איזו קלישאה עצובה. אדבר עם אחי שימצא חבר מגניב יותר."

"חכי רק פאקינג רגע אחד." רעם טראוויס, עוקב אחריה אל מחוץ לחדר השינה, עוד אתלט ממוצע, הורס בכעסו, מתמודד על תואר טירון השנה. "את מתנהגת כאילו פוטרתי מסתם איזה תפקיד. הייתי שחקן בייסבול מקצועי, ג'ורג'י. כל חיי כיוונתי בדיוק למטרה הזו. משם אפשר רק לרדת. והנה אני שם."

הלם גרם לה לסגת לאחור. טראוויס פורד היה חסר ביטחון מספיק כדי לראות בעצמו סתם כישלון? היא מעולם לא ראתה בו דבר מלבד איש הבטוח בעצמו באופן מיוחד – לעיתים אפילו יותר מדי בטוח בעצמו. היסוסה גרם לו לסגת לאט בחזרה לחדר השינה, אז היא נייערה מעצמה את הסימפטיה והמשיכה ללחוץ. "אז תישאר למטה. תהפוך ל'לשעבר' המבאס הזה, זה שמספר את אותו הסיפור על אותה הפציעה בכל פעם שהוא שותה יותר משתי בירות." היא החוותה בידיה על הדירה. "אתה כמעט שם, אל תוותר עכשיו."

"עבר חודש." טראוויס רתח.

"חודש שיכולת לנצל להכנת תוכנית חדשה, אלמלא היית נמושה."

היא הרימה גבה. "כמו שאמרתי."

"את ילדה. את לא מבינה."

הו, זו הייתה כמעט מכת נוקאאוט. המילים ההורכה-מוכרות האלה, המכות בג'ורג'י במקום הכואב ביותר. אלמלא גדלה עם טראוויס, ודאי הייתה עוזבת ומלקקת את פצעייה. אבל הגבר הזה ישב מולה

בשולחן המטבח בביתה אלף פעמים לפחות. בילגן את שיערה, חלק איתה פופקורן מאותה קערה כשצפו בסרטים, והגן עליה מכל הרעים. בסופו של דבר, טראוויס וסטיבן יכלו לענות אותה, אבל כשאחרים עשו את זה? אין סיכוי. אלמלא הייתה מבלה את חייה מאוהבת בטראוויס פורד, הייתה מתייחסת אליו כאל אח. היא ידעה שמתחת למעטה המזוקן והמוזנח קיים גבר חזק ובטוח בעצמו. והוא היה זקוק למישהו שיכה ויחבוט בו עד שישתחרר.

"הרגע קניתי בית. בית משלי. אני כבר לא ילדה, אבל גם אם הייתי? הייתי יותר מסודרת בחיים שלי. ואני ליצנית במסיבות יום הולדת של ילדים. תן לזה לחלחל." ג'ורג' עצרה לנשום. "עכשיו, כולם מרחמים עליך בעיר. הם מבינים את האובדן." היא דקרה אותו בחזה באצבעותיה בדיוק מעל קעקוע הבייסבול בצורת היהלום האדום-שחור שלו. "אבל בעוד חצי שנה? שנה? אנשים ינידו בראשם ויצחקו עליך כשתעבור ברחוב. תראו אותו עכשיו. הוא מעולם לא התאושש. איזה בזבז." "

עד שג'ורג' סיימה, חזרה עלה וירד מעלה מטה, שריריו קופצים בשני צידי הלסת שלו. "למה באת לפה? למה אכפת לך בכלל?" "לא אכפת לי." היא שיקרה. "סתם באתי לראות אותך בעצמי, לא יכולתי להאמין למה ששמעתי. הבחור שכולנו הערצנו הוא חזיר שיכור. עכשיו אני יודעת."

"עופי מפה," טראוויס נהם, מתקרב צעד נוסף לעברה. "אני לא אגיד את זה שוב."

"אין בעיה. אני כנראה צריכה לתאם תור לזריקת טטנוס בכל מקרה." ג'ורג' סבה על עקביה, עוקפת קופסת פיצה בדרכה החוצה. "נתראה, טראוויס. סביר להניח שזה יהיה על כיסא הבר הפנוי האחרון כבר של טום הרגזן, ממלמל משהו על ימות התהילה שלך..." "זה היה..."

הטון החדש והעצבני שלו עצר את ג'ורג' מלהמשיך לצעוד. היא הביטה מעבר לכתפה בדיוק בזמן והבחינה שהוא לוגם מבקבוק ויסקי חצי ריק.

"להפוך למקצוען הייתה הדרך היחידה שלי להיות יותר טוב ממנו, בסדר? אין לי שום דרך להיות יותר טוב ממנו עכשיו. אני שום דבר. אני הוא."

"אלו שטויות במיץ, טראויס פורד." היא התנשמה, מסוגלת רק ללחוש. "אתה עשית את זה. השגת את מה שרצית. הנסיבות דופקות את כולם לפעמים, והן דפקו אותך הכי חזק מכולם. אבל אתה כמוהו רק אם אתה שוכב פה ומתקרבן." היא הסתובבה לפני שהוא יכול היה לראות את הדמעות בעיניה. "אתה טוב יותר מזה."

ג'ורג' עזבה את טראויס עומד בלב הטינופת, נראה כאילו הכה בו ברק.

וזה לא היה הסוף.

פרק 2

טראוויס מצמץ כשהביט מבעד לשמשת הרכב אל אור השמש ויחל לגשם. אלמלא השמש הייתה קופחת עליו כמו איזה אידיוט עם מצב רוח טוב, הוא היה יכול לתת לעצמו תירוץ ולהישאר בבית עוד יום. במקום השגרה הרגילה שלו שכללה התעוררות, הזמנת ארוחת בוקר במשלוח מהדיינר, שתייה של שישית בירות וחזרה לישון, הוא מצא את עצמו לובש מכנסיים נקיים ויוצא החוצה, לאור השמש. המוטיבציה הפתאומית שלו לא הייתה קשורה בכלל לביקור של ג'ורג' אתמול – לא קשורה בכלל. הוא פשוט הגיע לקצה גבול היכולת שלו לבהייה באותם ארבעה קירות, והיה זקוק לשינוי.

אבל האם זה היה השינוי הנכון? עבודה בכניין?

הוא לא היה זקוק לכסף. אילו רצה לבלות את העשור הבא כמו איזה ערפד אנטי חברתי ששותה בירה מאמסטרדם במקום דם, היה לו את התקציב לעשות זאת בנוחות. ולמען האמת, זה נשמע רעיון לא רע כרגע.

אני חושבת שאתה רוצה להישאר כאן לנצח, כי זה אומר שאתה לא צריך לנסות שוב.

טראוויס יצא מהטנדר, נוהם בעצבנות. מתי בדיוק ג'ורג' קאסל הקטנה נעשתה כזאת מכסחת ביצים? בפעם האחרונה שראה אותה הייתה עדיין בחטיבת הביניים. היא נהגה לדבר רק כשהייתה מוכרחה כדי שלא תצטרך להציג את הגשר על שיניה. הוא העדיף את זה על פני הסערה שהשתוללה בדירתו אתמול, גורמת למלחמת אוכל חד צדדית. היו דברים בג'ורג' שלא השתנו, כמו הבגדים שלבשה, מכנסי ג'ינס קרועים וסוויטשרטים גדולים ורפויים, אבל היא מצאה את הקול שלה, לחלוטין. הוא הצטער שלא כיוונה אותו למישהו אחר.

טראוויס משך בצווארון חולצתו, מעווה את פניו לנוכח הרטיבות. אוגוסט בפורט ג'פרסון. הוא עמד מחוץ לטנדר הממוזג שלו בקושי חמש שניות, והבגדים כבר נדבקו אליו. מהמקום בו עמד, יכול היה לעקוב אחר הדרכים בהן נעו התושבים, ממהרים במורד המתון ובעיקול הרחוב הראשי, מזדרזים להגיע ליעדם הבא והקריר יותר. מעבר לצפיפות העירונית, התפרש הים, רחב ידיים וכחול, סירות עולות ויורדות עם הזרם. שלטי פרסומת היו פרושים מעל הכביש, ובהם מודעות לפסטיבלים של הכנסייה ולהצבעות על תקציבי העירייה. בין אם רצה לחזור הביתה ובין אם לאו, הזמן והמרחק העניקו לו די אובייקטיביות כדי להודות בכך שפורט ג'ף לא היה מקום נוראי. זה פשוט יהיה מקום חם יותר מהתחת של השטן עד שיגיע הסתיו.

טראוויס עצר על המדרכה, מביט בחלון הראווה הענק של בריק ומורטי. מבעד לכיתוב המוזהב שלא השתנה מאז נעוריו, ראה את חברו, סטיבן קאסל, מדבר בטלפון, כנראה נובח פקודות על איזו נשמה מסכנה. מאז התיכון, יועד חברו הטוב של טראוויס לקחת על עצמו את עסק התיווך והנדל"ן של המשפחה, ומייד כשירש את העסק מאביו, מורטי, נכנס לעניינים. כשטראוויס עלה לשחק בליגה המקצועית, שיחות הטלפון שלו עם סטיבן היו הדבר היחיד שקרקע אותו. כשכל הבלגן של השחקן המתחיל של השנה איים לעלות לו לראש, לסטיבן לא הייתה שום בעיה להזכיר לו שהוא עדיין אותו ילד דפוק ששבר את היד שלו בגיל תשע כשניסה לרכוב לאחור על הסקייטבורד בשביל הגישה של משפחת קאסל. לקראת סוף הקריירה שלו, הוא כבר לא היה צריך את סטיבן כדי להוציא את האוויר מהאגו המנופח שלו.

הגורל בכבודו ובעצמו עשה זאת.

האם החברות הקלה והנוחה שהייתה לו עם סטיבן תישאר כך גם עכשיו, כשטראוויס איבד את סממני זהותו? דומה היה שעכשיו, לאחר מות הקריירה שלו, הוטל צל כבד על כל אינטרקציה שלו. תמיד היה שחקן בייסבול. המשחק זרם בוורידיו. זה תמיד היה הדבר הראשון עליו אנשים דיברו איתו. איך הכתף? טוב מתמיד. הנבחרת מוכנה

לעונה הבאה לדעתך? אנחנו ממוקדים ומוכנים לנצח במשחקים. תחבוט לי איזו חבטה מחוץ לפארק. אני אחבוט לך פעמיים. בפעמים הבודדות בהן יצא מהבית מאז שחזר לפורט ג'פרסון, כולם נמנעו משיחה על בייסבול בסביבתו. אם עוד מישהו ישאל אותו על מזג האוויר או יחמיא לו על התסרוקת החדשה, הראש שלו פשוט יתפוצץ, לעזאזל.

ככה ייראו חייו? הוא ייאלץ להעמיד פנים שחמש השנים בהן היה שחקן בייסבול מקצועי מעולם לא קרו? זה היה מה שרצה, חלק מהזמן. הוא רצה להיות קהה ואטום אל מול זיכרון הפציעה שלו וההידרדרות שבאה בעקבותיה. לעבור מיד ליד בליגה, כאילו היה איזו סיגריה משומשת. ולבסוף, שיחת הטלפון ממנהל הנבחרת, שוות ערך לירייה בסוס צולע. אבל חלק מהזמן... הוא רעד מפחד מהעמדת הפנים שהקריירה שלו מעולם לא התרחשה. מה היה הטעם בכל העבודה הקשה הזו אם הוא נמצא שוב בפורט ג'פרסון, משנורר עבודה מהחבר הכי טוב שלו, בדיוק כמו שאבא שלו ניבא שיקרה?
זו הייתה תזכורת שהוא ממש לא היה צריך היום.

בידיעה שהוא צריך דקה לפני שיוכל לשוחח עם אדם אמיתי אחר, נאנח טראויס והתרחק מהחלון, נשען על קיר הבטון של הבניין. אולי יוכל לדחות את זה עד מחר. זה לא בדיוק מפגש איחוד, כי סטיבן היה אצלו בבית לפני שבוע... או אולי שבועיים... קשה לזכור, באותו הזמן היה שקוע עד צוואר בבקבוק ויסקי. שיחה פיכתת פנים מול פנים עם האדם הכי ישיר שהכיר כנראה לא הייתה הרעיון הטוב ביותר במצבו הנפשי המחורבן.

"טראויס פורד?"

הוא הסתובב וראה מולו בחורה בלונדינית יפה שלא זיהה הולכת לעברו על המדרכה. כשהצליח רק להניד בראשו לעברה, היא צחקה.

"אתה לא זוכר אותי?"

"לא יכול להגיד שכן." הוא השיב בלי להחזיר חיוך. "אני אמור

לזכור?"

ההבעה השלווה על פניה התערערה, וכך גם צעדה הכוּטח, אבל

היא התאושה במהירות. "טוב... למדנו יחד בתיכון. טרייסי גאלגר. ישבתי מאחוריו בכיתה האם בכיתה י"ב."

"אה, נכון." הוא אמר ללא הבעה. "בטח."

פורט ג'פרסון הייתה עיירה בבוועה. דברים שקרו בעולם החיצון היו חשובים רק אם השפיעו באופן ישיר על חיי התושבים. אבל הבעת הביקורת והעניין המוכרת כל כך שעלתה על פניה של טרייסי הבהירה דבר אחד: המוניטין שלו כרודף נשים חסר תקנה הצליח לחדור את הבועה. היא עמדה שם, מחכה שירחיב קצת את תגובותיו החדר-הברתיות, אולי אפילו שיתחיל איתה, אבל נכונה לה אכזבה גדולה.

"אממ..." היא המשיכה, כאילו דבר לא ערער אותה. "חזרת לעיר כבר לפני חודש, ועוד לא ראיתי אותך בסביבה. אתה..." לחייה הסמיקו, והיא זקפה שכמות. "אולי תרצה שמישהו יעזור לך להכיר מחדש את העיר?"

"למה שארצה? כלום לא השתנה כאן." אלוהים אדירים, הוא התנהג ממש כמו איזה חרא. אילו נפגשו רק לפני פחות מחצי שנה, כבר היו בדרך חזרה לדירתו. 'שני מחבטים' הישן והטוב, תמיד מוכן לזיין. עד שהוא כבר לא היה שווה כלום. כולם רצו נתח ממנו עד שכל החרא קרה, לא? אחרי חילופי השחקנים, אחרי שערכו צנח, הטלפון שלו דמם. והאישה הזו הראתה בו עניין. לעזאזל, היא נראתה די נחמדה. אולי הכוונות שלה אפילו טהורות. אבל אחרי שנמלט מסגנון החיים המהיר והעצבני שניהל במשך חמש שנים, לא הצליח לגייס עוד התלהבות.

הכול היה חסר משמעות בעיניו. "תראי, אני בדיוק נפגש עם חבר..."

"טרייסי. אני עובדת בבוטיק." היא הצביעה דרומה. "שם, בקצה השני של הרחוב הראשי. 'חוטים ונצנצים'."

הוא חיך חיוך מאולץ. "אם אי פעם אזדקק לשמלה שחורה קטנה ומושלמת, אודיע לך."

היא צחקה כאילו סיפר את בדיחת המאה ולא העיר הערה סרקסטית של אידיוט. "למה צריך לחכות לפני שנבלה יחד? יש פארק חדש על קו המים. אם אתה רוצה שאראה לך אותו, אוכל לארוז לנו פיקניק לארוחת צוהריים או..."

הוא צחק בלי קול. "פיקניק."

טרייסי סוף סוף הבינה שהוא לא מעוניין ועצרה, החיוך ירד מפניה. עצבים. חלק ממנו הרגיש אשם על חוסר הנימוס שלו, אבל החלק השני? הרגיש טוב לא להיות רודף השמלות המקסים שלא לקח דבר ברצינות למעט ממוצע החבטות שלו. "תשמע –

"הי, טראוויס," נשמע קול מאחוריו. הצליל הזכיר לו ארטיקים מטפטפים וברכיים משופשפות, אך הקול השתנה קצת. נעשה עמוק יותר, איבד את פגם הדיבור הקל שהיה בו. ג'ורג'י נכנסה לטווח הראייה שלו, חובשת כובע בייסבול שמצחייתו משוכה נמוך על מצחה, שיערה מתפזר ממנו לכל הכיוונים. "אתה מוכן?"

הוא הביט באחותו הקטנה של סטיבן במבט חסר עניין. "למה?"
 "אה... לתור שלך אצל הרופא, טיפשוך." ג'ורג'י תחבה את אצבעותיה לצלעותיו. "בוא כבר, אנחנו נאחר."

האם ג'ורג'י הגיעה לשם כדי להציל אותו מטרייסי? כן. נראה שכן. מה שנקרא, סוס שמקבלים במתנה – לא בודקים לו את השיניים. הרעיון של לשבת לפיקניק עם כל אדם – במיוחד הבחורה הזו, שככל הנראה ציפתה שיהמם אותה בסיפורים על פגישות עם ידוענים – היה בעיניו שווה ערך לעינוי מים סיני. "אה, כן. התור שלי לרופא, ג'ורג'י קרצה לטרייסי. "כשתיארתי את התסמינים שלו לרופא, הוא ביקש ממני להביא מייד דגימת צואה. מה שזה לא יהיה, הם לא נתקלו בזה מאז הניינטיז."
 לעזאזל.

טרייסי הרימה גבה כלא מאמינה. "הוא נראה בסדר גמור."
 "ככה זה מתחיל. רגע אחד אתה מרגיש טוב... ואז... "ג'ורג'י עשתה צליל של פיצוץ, ומחאה כפיים בחוזקה. "מוגלה בכל מקום. לא תאמיני כמה מוגלה. אי אפשר אפילו לנקות אותה עם חומר ניקוי רגיל."
 "לקחת את זה רחוק מדי." טראוויס מלמל לג'ורג'י. "ממש רחוק מדי."

"אני חדשה בזה." היא הטיחה בו בתגובה, ממלמלת מזווית פיה. טרייסי, שככל הנראה עלתה על המזימה המאולתרת, משכה את

תיקה גבוה יותר על כתפה. "אני מבינה את הרמז, טראוויס פורד. ודרך אגב, אתה לא כזה חתיך במציאות."

"או... תוותר לך קצת. היה לו חודש קשוח."

ההערה הזאת זיכתה את ג'ורג' במבט זועם. "לעולם אל תיכנס לכוטיק, ג'ורג' קאסל. הרגליים שלך קצרות מדי – אפילו בשביל המירות הקטנות."

ביטחונה העצמי של ג'ורג' צנח, אך היא זקפה את סנטרה לפצות על כך. "לא מתייחסים אליי ככה במחלקת הילדים בגאפ – את יכולה ללמוד מהם דבר או שניים."

טראוויס הבין פתאום שהוא מזעיף את פניו לג'ורג'. קודקודה הגיע בקושי לכתפו. קטנה אך נועזת. שוב, הוא התפלא איך הילדה הקטנה והשקטה, זו שבקושי הצליחה ליצור קשר עין, פעם מזמן, הפכה למגינה חסרת הפחד של... שלו בעצם. למה לעזאזל טרחה לעשות זאת בכלל? טראוויס לא ידע, אבל באיזשהו מקום הרגיש מחויב להחזיר לה טובה. כנראה כי הייתה אחותו הצעירה של סטיבן. "הרגליים שלך באורך נורמלי."

היא בהתה בו כאילו נתן לה מחמאה מוצלחת בהרבה. עם זאת, בדיוק באותה מהירות, גלגלה אליו עיניים. "אה, שתוק כבר."

טרייסי הסתובבה וצעדה בסערה במורד הרחוב. "אתה יודע מה? אני מקווה שבאמת תחטוף איזו מחלה מהניינטיז, טראוויס פורד." היא קראה מעבר לכתפה. "אני לא מבינה למה כל הבחורות בעיר נחושות בדעתן להתחרות על ליבך. אתה לא שווה אפילו גילוח רגליים באמצע השבוע."

"היא מקבלת נקודות על מקוריות." טראוויס וג'ורג' צפו בבחורה הבלונדינית המתרחקת עד שיצאה מטווח שמיעה. "אבל באמת שמעתי אותה מזמינה אותך לפיקניק?"

הוא נאנח. "אכן שמעת."

"מה, והיא הייתה מגיעה עם סל נצרים כמו של יוגי דוב? אורות לך איזה שוק ענק של הודו כמו בסרטים המצוירים? אני קצת מאוכזבת שלא הסכמת, ולו כדי לספק את סקרנותי."

טראויס ידע שהוא אמור להודות לה, אבל לא רצה שג'ורג'י תתרשם כאילו רצה את עזרתה או היה זקוק לה. חלילה שלא יהיה חייב לה משהו. אף אחד לא סמך על טראויס בשום דבר בימים אלו, וגם הוא לא סמך על אף אחד. מחויבויות היו זמניות, לכן לא טרח ליצור כאלו. כשנחת בליגת המקצוענים, הרשה לעצמו לבטוח בחברי קבוצתו, במאמנים, במנהלים, למרות הלקח שלמד בגיל צעיר. הוא לא יעשה את אותה הטעות בפעם השלישית. החריגה היחידה מהכלל חיכתה לו במשרד, ואפילו מסטיבן שמר מרחק ביטחון.

"אני עומד להיפגש עם אחיך, ג'ורג'י." הוא הסתובב ופתח את הדלת, משב אוויר ממוזג וקר מתוך בריק ומורטי הכה בו ככרכת שלום. "לכי לך."

ג'ורג'י נכנסה אחריו פנימה. "מה גרם לך לצאת החוצה ביום קיץ בהיר שכזה? זה לא במקרה קשור לזה שאני..."
"לא."

"אתה בטוח? כי..."

טראויס הסתובב, וחזהו נתקל בשולי כובעה של ג'ורג'י, החבטה העיפה את הכובע מראשה. הוא פתח את פיו כדי לומר לה שלא, היא לא אמרה ולא עשתה דבר שגרם לו לצאת מהמערה שלו לפגישה עם סטיבן. היה זה צירוף מקרים טהור. אבל הכובע שנפל גרם לרעמת השיער החומה־כהה שלה להתפזר לכל עבר. מעבר לכתפיה, במורד גבה, על מחצית פניה. אחת מעיניה הירוקות הציצה מבעד לנחשול הזה, מסיחה את דעתו מהנאום שעמד לשאת.
כן, היא בהחלט... השתנתה.

ג'ורג'י שברה את קשר העין ביניהם, כשהתכופפה להרים את כובעה ומשכה אותו מעל ראשה, מוציאה את שיערה דרך הפתח באחורי הכובע. "על מה באת לדבר עם סטיבן?"

הגוון המעושן של קולה הטריד אותו אפילו יותר, על אף שלא ממש ידע למה. "את יכולה לשחק בחוץ בזמן שהמבוגרים מדברים?" היא נראתה משועממת, אבל טראויס התרשם שזו הייתה רק הצגה. "זה לא התור שלי להתנדנד בנדנדה."

צליל שפופרת טלפון נטרקת הדהד ברחבי המשרד.
 "ג'ורג'י," קולו של סטיבן נשמע מאחורי טראוויס. "די עם זה.
 נדבר אחר כך."

"בסדר." היא מלמלה, מחייכת חיוך מתוח. "גם אני מבינה רמזים."
 תחושה לא נעימה זעה בחזהו של טראוויס כשג'ורג'י הלכה
 לכיוון הדלת. כשהתנשא מעליה כמו איזה חרא, זה לא היה גרוע כמו
 כשסטיבן עשה את זה, נכון? כן. כנראה. שיהיה. ההרגשה הטובה של
 הילדונת הזאת אינה באחריותו, במיוחד אם אפילו אח שלה לא מצא
 סיבה לכך.

"או!" ג'ורג'י נעצרה והסתובבה, ידה האחת על ידית הדלת.
 "סטיבן, אני מתחילה מסורת חדשה השבוע. בראנץ' של שבת אצלי
 בבית. תוכל לבוא?"

טראוויס הסתובב וראה את חברו משרבט על דפדפת, בקושי
 מעניק תשומת לב לאחותו. "כן כן בטח, אדבר עם קריסטין."
 "מעולה." נראה כי היא ניסתה לאזור אומץ. "טראוויס, גם אתה
 מוזמן."

"אל תבני עליי."

היא קרצה אליו בהגזמה. "זה הבית הכחול בקצה רחוב וויטייר. זה
 עם עץ הצפצפה הגדול בחצר. נתראה שם."
 "לא אנחנו לא."

"אני חושבת שכן." היא אמרה בלחישה מתנשמת, דוחקת עצמה
 החוצה אל השמש.

טראוויס צפה בג'ורג'י חולפת על פני חלון הזכוכית ומעמידה פנים
 שהיא יורדת במדרגות נעות בחוסר סבלנות. "היא תמיד ככה?"
 "מי?"

שוב, הרגיש את התחושה המוזרה הזו של אי-נוחות, אבל הוא
 הרחיק אותה. "אחותך."

"אה, ג'ורג'י? אפשר להגיד." קולו של סטיבן הגיח ממש מאחורי
 טראוויס, וזה הזכיר לו ללחוץ את ידו של האיש. "אתה עדיין נראה
 כמו ערמת זבל, אבל עכשיו אתה נראה קצת יותר טוב מגופה."

"כן? אני מתאושש," הוא חייך חיוך מאולץ. "אתה תראה כמו ערמת זבל לנצח."

קפוץ שפה וחמור סבר, סטיבן לא היה אדם הנוטה לצחוק. נחרתו הייתה הדבר הקרוב ביותר להבעת שעשוע. בניד סנטר, הוא צעד בנחישות אל שולחן העבודה שלו, שם לגם ארוכות ממה שנראה כמו שייק פירות. "ראיתי אותך מדבר עם בחורה בחוץ." מבטו היה מלא שנאה. "היא השיגה את הדייט הראשון והנכסף?"

טראוויס צנח על הכיסא מול שולחנו של סטיבן. "סליחה?"
 "קריסטין מספרת לי שתחרות לא רשמית מתבשלת בפורט ג'ף. עכשיו כשסוף סוף הגחת מתוך המערה שלך, אני מניח שהמשחק מתחיל."

העורק מאחורי עינו של טראוויס החל פועם. "שאני אבין. יש תחרות והמטרה שלה היא דייט איתי?"
 "נשמע מדויק."

"אני עושה את ההפך מדייטים. אני לא יוצא לדייטים."
 "גם אני לא יצאתי לדייטים עד שפגשתי את קריסטין." הוא הנהן, ככל הנראה מתכוון לספר לטראוויס את אותו סיפור שכבר סיפר לו כמה וכמה פעמים בטלפון, שכנראה יספר לו עוד כמה מאות פעמים במהלך חייו. לעזאזל, החבר הכי טוב שלו כבר היה כזה אבא. טראוויס לא הצליח אפילו להתחייב למותג אחד של משחת שיניים. "היא הייתה בחופשה בניו יורק, הגיעה לביקור מג'ורג'יה. ראיתי אותה כשחציתי מחלף במנהטן. עצרתי את האוטו, הזמנתי אותה לארוחת צוהריים, והיא מעולם לא חזרה הביתה."

"אחי, כבר אמרתי לך. זה נשמע יותר כמו חטיפה."
 סטיבן התעלם מההערה. "איך אני יכול לעזור לך טראוויס? אני מנחש שלא באת הנה לחפש עבודה."

הוא הרגיש צביטה בחזה נוכח האפשרות של התחייבות לעבודה יומית משעממת. של שגרה. משמעותם של אלו הייתה להתמסר. לתת לאנשים לסמוך עליו. להיות חלק מצוות. כשמישהו כבר לא היה שימושי יותר, טראוויס ידע בדיוק מה קורה, אבל לא הייתה לו

ברירה. להירקב בדירת חדר לא הייתה אפשרות, לא משנה כמה רצה שתהיה. "בעצם, כן. באתי לכאן לחפש עבודה."

חברו הוותיק הזדקף בכיסאו. "אני יודע כמה אפסים היו בסכום שחתמת עליו בחוזים ההם. אתה לא זקוק לעבודה."

"זקוק? לא." קולה של ג'ורג'י תפס אותו לא מוכן בפעם העשירית באותו יום. *הבחור שכולנו הערצנו הוא חזיר שיכור.* "אני פשוט צריך משהו שיעסיק אותי עד שאבין מה הצעד הבא שלי," הוא מיהר לומר, מנסה להשתיק את הקולות בראשו. "לא כל כך מזמן דפקתי בפטיש בשביל קצת מזומנים בחופשת הקיץ. אבא שלך לימד אותנו נגרות באותו הזמן. את כל מה ששכחתי, אוכל ללמוד מחדש תוך כדי תנועה."

"אני שוכר רק מועמדים רציניים." סטיבן שילב אצבעותיו. "בחורים שרוצים לצמוח בחברה ולעבוד בה לטווח ארוך."

"אני לא מציע את הטווח הארוך לאיש."

שריר התעוות בלחיו של חברו כשהשניים התעמתו חזיתית משני צידי השולחן. בסופו של דבר, סטיבן הרים עט ושרבט דבר מה, ואז החליק את הפתק לצד השני של השולחן, לעברו של טראוויס. "זאת הכתובת של עסקת הנדל"ן האחרונה שלנו. בתור התחלה, תעבוד שם."

טראוויס החזיק את הפתק, סורק אותו במבטו. ואז הוא קרא שוב מה כתוב, מכתש נפער בבטנו. "זה ממש מעבר לכביש מול..."

חרטה העיבה על עיניו של סטיבן. "אני יודע. זה צירוף מקרים די מחורבן," הוא אמר. "זה יהיה בעייתית?"

"לא. זאת היסטוריה עתיקה." הוא תחב את הפתק לכיסו ונעמד על רגליו. "נתראה שם."

הוא ידע שאם יסתובב, פניו של סטיבן יסגירו את העובדה שזה בולשיט, אז הוא המשיך ללכת, מנסה כמיטב יכולתו להתעלם מהתחושה המאיימת בבטנו.

פרק 3

ג'ורג'י נתנה ללפתן האוכמניות שלה ערבוב אחד אחרון, והתרחקה מהשיש, מנגבת את ידיה הדביקות בסינר. בתנור התחממו ופלים בלגיים ובייקון. היא נשארה ערה עד מאוחר כדי להקציף את הקצפת עם מקציף היר החדש שלה, וטעמה ממנה רק שבע פעמים מאז התעוררה הבוקר – אבל מי סופר? בטוויסט מלהיב בעלילה, הצליחה לתזמן הכול באופן מושלם, בשביל הפעם הראשונה שבישלה למען יותר מאדם אחד – רווקה – עד כאב.

הייתה זו הפעם הראשונה שאירחה מישהו בביתה החדש, נקודה. ג'ורג'י עדיין התקשתה להאמין. היה לה בית עכשיו. נכון, עסק הנדל"ן של משפחת קאסל שגשג כי הם הצליחו לרחרח ולגלות עסקאות נדל"ן מוצלחות, והיא קנתה את בית החווה עם שני חדרי השינה בכלום כסף, והוא עדיין נזקק להרבה עבודה. אבל הוא היה שלה. לא רע בשביל ליצנית ימי הולדת. ואם כבר מדברים על זה, היא הייתה צריכה להחזיר איזה שתיים-עשרה שיחות טלפון ללקוחות ברגע שתסיים עם הבראנץ' הזה. בפורט ג'פרסון הייתה רק ליצנית אחת, והביקוש היה גבוה. ככה הצליחה לשלם את המקדמה על הבית. למרבה הצער, מחצית השיחות היו מלקוחות שביקשו מכונת צמר גפן מתוק, רכיבה על פוני, קוסמים, נסיכות.

והיא תצטרך לסרב להצעות העבודה האלה.

תחושת פאניקה קלה ומוכרת הזדחלה לגרונה. עסק הליצנות החדש שלה, וקצת עזרה מהוריה, עזר לה לעבור את הקולג', אבל נראה שכבר לא יכלה להסתפק רק בו. היא עשתה כמיטב יכולתה כך שהמופע שלה יישאר חדש ומעניין, יתאים את עצמו לטרנדים החדשים, אבל מסיבות יום הולדת של ילדים היו שוק תחרותי. הורים

שרצו להתעלות זה על זה התחילו לחפש מחוץ לפורט ג'ף אחר שירותי בידור. מה ג'ורג'י עומדת לעשות בקשר לזה? עם משכנתא שהייתה צריכה לשלם, עתידו של מופע היחיד שלה החל להדאיג אותה יותר ויותר.

אל תדאגי לזה עכשיו. לא כשיש לפתן לאכול, הורים ואחים להרשים, ומימוזות לשתות. ואת טראוויס.

כאילו שיכלה לשכוח את טראוויס, עם נוכחותו המהורהרת, הגדולה והמהממת.

האם יגיע?

לא. ברור שלא. בקושי התייחס אליה כשהייתה ילדה. מה גרם לה לחשוב שהבחור הזה, שסעד ושתה והוזמן לבית הלבן, ירצה לאכול בראנץ' עם בחורה שזרקה אוכל רקוב על ראשו? ובכל זאת. זה לא מזיק לדמיין אותו פוסע באלגנטיות מבעד לדלת המטבח שלה, שופע חן חייתי ומדהים, לשונו תחוכה לשפתו התחתונה כאילו הוא היה צריך להשתמש בה כל הזמן. אוח.

ג'ורג'י הצמידה את ידה אל חזה וליבה הפועם ובדקה את השעון שעל התנור. תכף תגלה אם יופיע. בעוד עשר דקות כולם יתחילו להגיע.

בעודה מרגיעה את עצביה, ג'ורג'י הוציאה את קנקן המימוזה מהמקרר, וסידרה אותו כך שיעמוד בזווית אומנותית על שולחן המטבח. היא לא הצליחה לעמוד בפיתוי, והוציאה את הטלפון הנייד שלה כדי לצלם במהירות כמה תמונות במצב פורטרט.

"אוקיי", היא מלמלה מתחת לשפתה, "עכשיו אני אחת מהפורדיז' היומרתיות האלה."

לפני שהספיקה להעלות את התמונה לאינסטגרם, הטלפון השמיע צליל של הודעה נכנסת. זו הייתה אחותה, בת'אני.

ב': לא מצליחה להגיע. במאי תיאטרון החובבים החרא
הזה נפרד ממני בזמן שהגישו מתאבנים אתמול בלילה
וטיפלתי בעצמי עם טקילה קווארבו. נדחה לשבוע הבא?

ג'ורג'י צנחה לתוך אחד מכיסאות המטבח, אצבעותיה מתחילות להקליד תשובה. היא התחילה להקליד הודעה בה התחננה לאחותה שתגיע, ואז מחקה אותה, שולחת שני לייקים במקומה. זה לא ביג דיל. סטיבן וקריסטין באים, נכון? אחיה יכול לאכול מספיק בשביל כפר שלם – הוא אורח מוצלח בהרבה מבת'אני, שהייתה בדיאטה נצחית. חמש-עשרה דקות לאחר מכן, קנקן המימוזה החל להזיע. בדיקה של הוופלים בתנור אישרה שהם מתחילים להתייבש. היא צעדה במטבח הלוך ושוב, אוזות בטלפון בידה במשך עוד חמש דקות לפני ששלחה הודעה לקריסטין.

ג': חבר'ה, אתם באים לבראנץ'?

עשר שניות אחר כך הטלפון צפצף.

ק': איזה בראנץ', חמודה?

עיניה של ג'ורג'י נעצמו לאט, הטלפון נפל לצידה. הבראנץ' היה עד כדי כך לא חשוב לאחיה, שהוא אפילו לא זכר להגיד לאשתו. אלוהים אדירים, אם ההורים שלה יגיעו עכשיו, אבא שלה יגרור רגליים על הרצפה כמו שמיכה פרומה. אם סטיבן לא יהיה בסביבה כדי לדבר על עבודה בבריק ומורטי, העצבנות שלו תהיה נוכחת יותר, גם אם ינסה להעמיד פנים שלא. אמא שלה תדחוף אותו במרפקה ותשלח לו מבטים מזרי אימה עד שהוא יירגע, אבל האם ג'ורג'י רצתה בכלל להטריח אותם?

היא שלחה הודעה זריזה לאמא שלה,

ג': אמא, אנחנו מעבירים לסוף השבוע הבא. קמתי מאוחר.

היא הדביקה אימוג'י מבולבל, שיהיה. הטלפון שלה זמזם.

א': את בטוחה, חומד? אנחנו כבר כמעט שם. אני יכולה לעזור להכין משהו זריז.

ג'ורג'י היססה.

ג': אני בטוחה. לכו לחלוק ערמת פנקייק בוטרפרונט, כמו שאתם אוהבים, במקום (;

זהו זה. כל הטרחה הזו ואף אחד לא בא. היא לחצה את כריות אגודליה לארובות עיניה ונאנחה. עד כה, נאחזה בתקווה שקניית הבית תאלץ את כולם להכיר בה כאדם בוגר, אבל אולי משימה כזו הייתה בלתי אפשרית בשלב מאוחר כל כך בחיים. הוריה אהבו אותה, אבל היא הייתה הילדה השלישית שלהם, והם היו כבר מותשים. בזמן שאחיה קיבלו תשומת לב רבה, סוללים את דרכם לתוך העסק המשפחתי, את ג'ורג'י השאירו להבין בעצמה את כל החרא הזה. הם חשבו עליה בתור הליצן המשפחתי, והיא מצידה אימצה את הגישה. בין אם אהבה את עבודתה ובין אם לאו, ייתכן שבחירת הקריירה שלה הבטיחה שימשיכו להתייחס אליה בחוסר הערכה.

המטבח שלה עמד עכשיו ריק, לאות הסכמה.

ג'ורג'י לא טרחה לבלוע את הגוש המצטבר בגרונה, היא הרימה את לפתן האוכמניות שלה ותכננה לזרוק אותו, ואת הקערה הזולה שהיה בה, ישר לאשפה. פעמון הדלת צלצל לפני שהספיקה לעשות זאת.

מי...?

לא. אין מצב.

זה לא יכול להיות טראויס.

מבטה של ג'ורג'י התרוצץ בחלל המטבח, מחפש מקום להתחבא. מבחינתה, האפשרות להכניס את אליל הבייסבול המקומי לביתה, ולתת לו לחזות במפלתה לא הייתה קיימת. היא ניגשה לחלון המטבח והציצה מבעד לוילון התחרה.

הוא הזעיף אליה פנים.

טוב, אוקיי, לא היה מצב להתחמק מזה. שפת הגוף שלו הייתה ברורה כשמש – הוא היה מעדיף להיות מיליון שנות אור משם, אז ג'ורג'י פשוט תשלח אותו לדרכו, ותבלה את שארית אחר הצוהריים באכילת בייקון ובחרטות.

היא לקחה כמה נשימות עמוקות בדרכה אל דלת הכניסה, אצבעותיה מתפתלות בכד סינרה. הו אלוהים. טראויס פורד עומד מחוץ לדלתה. במרחק עשרה מטרים. אולי פחות. היא כנראה הייתה צריכה לקחת רגע ולנצור זאת בזיכרונה, מאחר שחלמה על כך מאז גיל ההתבגרות, אבל לא יכלה להמשיך ולמרוח את הזמן. היא נאנחה מבפנים, פתחה את הדלת, ירכה נשענת על המשקוף באפס מאמץ. התגלמות הרוגע. כך לפחות קיוותה. "היי, ממש מצטערת, הבראנץ' בוטל." היא הצביעה באגודלה מעבר לכתפה ועיקמה את פרצופה. "התנור הענתיקה הזה התקלקל לי אתמול בלילה. לא היה לי את מספר הטלפון שלך, ולכן לא שלחתי לך הודעה. זאת אומרת, לא הייתי משתמשת לדעה במספר הטלפון שלך לו היה לי אותו." צחוקה נשמע מאולץ עד כאב. "אבל הייתי שולחת הודעה מתוך נימוס."

משקפי השמש בעלות המסגרת המוזהבת הסתירו את עיניו, אבל למרות זאת, היא יכלה לחוש במבטו הבוחן. "אם התנור שלך התקלקל אתמול בלילה, למה את לובשת סינר מכוסה בפירות ובלילה?" "אתה יכול לראות את זה משם, הא?" הבלוף שלה אומנם נחשף, אבל היא נשכה את שפתייה, מנסה לשחק אותה קולית. אין מוצא, היא חייבת להמשיך את קו השיחה הזה. "לא כיבסתי אותו כבר מזמן?" "אני מבין מה קרה." הוא שיחק עם לשונו בפיו, תוחב אותה ללחיו. "אף אחד לא הגיע, מה?"

הו, זה לא היה הזמן המתאים שהגוש בגרונה יגדל ויתפשט. ממש ממש לא. אבל הוא גדל באכזריות, נוזל מכל הכיוונים. עיניה החלו לשרוף – וזה היה אסון. אחיה הבריזו, הוריה בקושי הביעו מחאה כשביטלה... כולם אישרו את מה שכבר ידעה. הם לא לקחו

אותה ברצינות. היא עמדה לפרוץ בבכי מול גיבור ילדותה שהפך למגה־קראש שהפך למושא כל הפנטזיות המיניות שלה. ברצינות, טראויס היה הסיבה בגללה לא יכלה להאזין לשייר 'קח אותי למשחק הבייסבול' בלי להתחרמן. עם זאת, אם תבכה מולו כעת, בטוח שלא יעמוד לו בפעם הבאה שיריח אוכמניות. כל המחשבות האלה רצו בראשה, אבל היא לא אמרה דבר, כמובן, רק בהתה בכלם לשעבר של קבוצת ההוריקנס, עיניה לוחצות מדמעות.

"יותר בשבילי," טראויס אמר לבסוף ונכנס. "זווי."

"מה?" היא לא יכלה להסתיר את הערגה בקולה. "אתה נשאר?"

"אני אוכל בחוץ כבר חודש." הוא הסתובב והצביע עליה, נותן לה

רגע לקלוט מה אמר. "זו הסיבה היחידה שאני פה. זה ברור?"

היא הגבירה את קצב צעדיה כדי לעמוד בקצב שלו. "כדי שיאכילו

אותך. כן."

"אני מניח שזה גם מריח די בסדר."

"בדיוק עמדתי לזרוק הכול לפה," היא התנשמה ומחתה את עיניה

בשרוולה.

הוא קלט את זרועה כשנכנסו למטבח, ושלח לעברה מבט זועם.

"את צריכה רגע או משהו?"

"למה? כי אסור לבכות ב..."

"לעזאזל."

"אעזור לך. התשובה היא בייסבול." ג'ורג'י צעדה אל התנור

והוציאה צלחות עמוסות בבייקון ובוואפלים. "לזה קוראים מעבר

חלק. אני מארחת טובה כי אני מעלה נושאים שמעניינים את שנינו

באופן חלק ולא מורגש. אתה מתעניין בבייסבול. אני מתעניינת בטום

הנקס. אם ניפגש באמצע, נקבל את 'ליגה משלהן'."

הוא גלש לתוך כיסא מותח קדימה את רגליו הארוכות, כמו נסיך

המחכה לבידור. "אני רק רוצה לאכול בבייקון."

ג'ורג'י העמיסה צלחת בוואפלים, בקצפת, בלפתן ובבייקון,

מחליקה אותה לכיוונו של טראויס. "אוקיי בסדר, אז לא נדבר על

כמה ג'ינה דייויס לא מוערכת מספיק."

"תודה לאל". הוא הרים חתיכת בייקון, עוצר בחצי הדרך לפיו.
 "לורי פטי הייתה הכוכבת הבולטת בסרט."

"אל". היא הנידה בראשה באיטיות. "לא במטבח שלי."
 טראוויס גיחך, מכניס את כל הבייקון לפיו, ואז מרים את המזלג,
 חותך פיסה ענקית של ואפל, מספיג אותה היטב בלפתן וקצפת, ותוחב
 אותה לפיו. "פאק. זה טעים."

עד שלקח את הביס הענקי ודיבר, ג'ורג' לא קלטה שהיא בוהה
 בפיו כמו שנחש מהופנט בוהה בשעון כיס המיטלטל לפניו. היא
 התרחקה מהשולחן והתחילה לערום לעצמה אוכל על צלחת משלה,
 עונג מציף אותה מהמחמאה שקיבלה, על אף שהייתה קצת מחוספסת.
 "תודה. מימוזה?"

נראה שהוא חשב על זה. "לא, אני בסדר."
 "כבר לא מחפש את התשובה בתחתית הבקבוק?"
 "אה, ידעתי שאת שם איפשהו."
 "למה אתה מתכוון?"

הגרוגרת בגרונו עלתה וירדה כשבלע ביס נוסף. "הבחורה שזרקה
 עוף חמוץ מתוק על התחת העירום שלי אינה הבחורה שפתחה לי
 עכשיו את הדלת."

היא צנחה על כיסאה ליד השולחן ודקרה את הוואפל שלה
 במרכז עם מזלג. "אחי ואחותי נטשו אותי, והוריי ודאי חשו הקלה
 כשאפשרתי להם לא להגיע. סליחה באמת אם היה לי רגע של
 חולשה."

"אני יודע דבר או שניים על נטישה." כאילו הבין שנתפס מוריד
 את ההגנות שלו, טראוויס גלגל את אחת מכתפיו. "מתרגלים לזה."
 ליבה של ג'ורג' החסיר פעימה. "אני לא רוצה להתרגל לזה. גם
 אתה לא אמור להתרגל לזה." בדיוק כמו בבוקר בו התעמתה עם
 טראוויס בדירתו, ג'ורג' הייתה המומה מהאפשרות שאולי הוא לא
 היה הענק המושלם והבלתי מנוצח שתפסה ממנו בצעירותה. הוא ידע
 מה זו נטישה? איך? הוא ודאי התכוון לקבוצות המקצוענים שהחליפו
 אותו באכזריות לפני המיון האחרון. "ההוריקנס היו מטומטמים

כשהחליפו אותך עם בקמן. הוא לא מצא את הכדור, גם כשהניף שלושה מחבטים."

ידו נעצרה בדרכה למפית, אבל היא חשבה שתפסה ניצוץ של עניין בעיניו לפני שהסתיר אותו במשיכת כתף. "לא, הוא בסדר."

"תגיד את זה לממוצע החבטות שלו." עברו כמה שניות עד ששמה לב לשעשוע בעיניו. "מה?"

"כלום." הוא הניח את המזלג שלו. "לא הרכה אנשים מעיזים לדבר איתי על החלפות ישר בפרצוף."

"אה..." להט דגדג את בסיס צווארה. "לא התכוונתי ל..."

"לא אמרתי שזה מפריע לי, טראוויס קטע אותה בחלקלקות.

"כמה זמן את כבר גרה במקום הזה?"

"ארבעה חודשים." ג'ורג' חשה הקלה שהוא לא נעלב מהשלשול המילולי שתקף אותה, שיפרה אוכמנית על המזלג, תחבה אותה לפיה, נשענה לאחור וזרקה מבט סביב המטבח. "יש המון דברים שאני רוצה לעשות פה, דברים שעוד לא הספקתי."

הוא חיסל בזריזות חתיכת בייקון נוספת. "את מודעת לעובדה שלמשפחה שלך יש עסק לשיפוץ בתים, כן?"

ג'ורג' נזכרה בהודעה שקיבלה קודם מאשתו של סטיבן ונפנפה בידה בזלזול לשמע ההערה הזו. "הם עסוקים."

כשהדממה נמשכה, היא הרימה את מבטה וגילתה שטראוויס מתבונן בה. בהרהור. האם עשה אי פעם דבר כזה? "אם יכולת לבחור בכל דבר, מה היה הפרויקט הראשון שהיית בוחרת?"

"הקמין." היא צחקה, קצת נדהמת. "אפילו לא ידעתי מה הייתה הבחירה הראשונה שלי עד שלא אמרתי אותה בקול. אבל הקמין, לגמרי. זה הקמין הישן, שם, עם הלכנים הדהויות ש..."

"תראי לי."

"אבל אתה אוכל..." לא נשאר כל זכר לאוכל על צלחתו. "אה."

טראוויס הרחיק את הכיסא מהשולחן ויצא מהמטבח בלי לחכות לה. היא מצאה אותו בסלון, מעביר את אצבעותיו הארוכות על

שפת הקמין. "את מעוניינת לשפץ קצת את האבן? לבנות כאן שפה מרחפת?"

היא לא יכלה להסתיר את הפתעתה. "זה בדיוק מה שחשבתי לעשות," היא מלמלה מכווצת את מצחה בפליאה. "למה אתה שואל? אתה רוצה לעשות את זה בשבילי?"

"לא, אבל אני יכול לדבר עם אחיך שיכניס את זה לתוכנית העבודה שלו." חיוך ציני ריחף כרוח רפאים על פיו. "אני מקבל ממנו משכורת. בינתיים. ואני יכול לקטר לו בלי שיפטר אותי. אם הוא יעז לפטר אותי, אספר לכולם שהוא היה מתרגש משידורים חוזרים של 'המעצבות'." "אתה עובד בבריק ומורטי?" היא התנשמה תוך כדי צחוק. "מה קרה שאתה פתאום לחוץ על עבודה? זה כי באתי לדירה שלך ו..."

"לא. תמשיכי לחלום."

"נסכים שלא להסכים. אתה רוצה לראות את שאר הבית?" הבעת פניו אמרה לא, אבל הוא החווה בידו וסימן לה להוביל את הדרך. קצת מבולבלת ומאוד גאה, ג'ורג'י אחזה במפרק כף ידו – הזו אלזהים, כל כך עבה – מושכת אותו דרך הסלון. "לחצר האחורית יוצאים מכאן," היא אמרה, מראה לו דלת הזזה מזכוכית ואת החצר הנשקפת בעדה, מחווה בידה בדרמטיות. "יום אחד אאמץ כלב גדול ומרייר ואשחק איתו פה בכדור."

הוא חייך עכשיו או שזה היה רק הרמיון שלה?
 "כדאי שתעשי תיאום ציפיות, ותיקחי כלב בינוני או קטן." הוא סקר אותה במבטו. "כלב גדול יוציא אותך לטיול."
 "מצטערת. כבר החלטתי לקחת את בטהובן."

היא חיכתה, מקווה שיוזכר שצפו בסרט יחד כמה פעמים, לפני שנים, ילדי השכונה שרועים על הרצפה ומכרסמים פופקורן. כשהזיכרון ניכר באופן קלוש בהבעתו, ליבה של ג'ורג'י דהר.
 "סימן אחד של מוזרות ואני מסלק את בטהובן." הוא משך את מילותיו, מצטט את הסרט.

"מוזרות? אילו סימנים עליי לחפש, יקירי? איפה מסתובבים הבגדים שלי בבית?"

"קלאסיקה." הוא החווה בחוסר סבלנות, מסמך לה שתמשיך, אבל היא קלטת אותנו מחניק חיוך. "תראי לי את השאר. אין לי את כל היום."

"אוקיי." היא הייתה צריכה להתאפק ולא לדלג במסדרון מרוב שמחה, אבל רגליה כשלו ככל שהתקרבו לחדר השינה. טראויס פורד עמד לראות את חדר השינה שלה. לראות אותו. להתקרב אליו. האם יוכל לראות את הפנטזיות שהיו לה עליו כל הזמן, משתרגות כמו גפנים מהתקרה? "אממ... זה החדר שלי."
 "אה. אהה...." הוא הניד בראשו בחדות, בקושי מביט מבעד לדלת. "יופי."

"ממשיכים בסיוור," היא אמרה מהר מדי, מסיטה את תשומת ליבו אל החדר הזעיר, לא גדול יותר מארון שנמצא מעבר למסדרון. "זה החדר הקסום שלי."
 "קסום? באיזה אופן?"

"פה אני מאחסנת את הציוד להופעות שלי." ניכר שדבריה עניינו אותו משום שכיוון את עיניו, גורם במבטו לדופק שלה לדהור. "אני נוהגת לגבות דמי כניסה למופע, אבל אתה היית אמיץ מספיק כדי לאכול מהתבשילים שהכנתי, ולכן אני חייבת לך לפחות קסם אחד." הוא השעין את כתפו על קיר המסדרון ושילב את זרועותיו. "לכי על זה. אבל אני מזהיר אותך. אני ספקן."

ג'ורג' שאפה, מעמידה פני מופתעת. "אתה? ספקן?" היא כיווצה את שפתיה, פותחת את הדלת באיטיות, כאילו בחדר שמורים כל סודות היקום. היא שמרה על קשר עין, גלשה לתוך החדר ונעה באיטיות אל מאחורי הדלת עד שנעלמה מהעין. "אני בונה את הדרמה," היא אמרה, מתכופפת להרים כמה חפצים. "אתה סקרן?"
 "אני כבר כוסס ציפורניים."

ג'ורג' חזרה למסדרון וסגרה את הדלת, אוחזת בידה צעיף משי כחול. כפי שציפתה, טראויס הביט בצעיף בחשדנות. היא זרקה אותו באוויר, נתנה לו לרחף מטה, ותפסה אותו. "סתם צעיף רגיל, פשוט, יומיומי, גנבתי אותו מאחותי."

"אוקיי. מה את עומדת לעשות איתו?"

היא הטתה את ראשה והזעיפה פנים. "אתה שומע את טיפ־טיפות הגשם? נראה לי שיורד גשם בחוץ."

אפילו כשטראוויס התנהג בצורה מתנשאת, הוא היה הגבר הסקסי ביותר בעולם. היא יכלה להישבע שעניו נצצו, אפילו ששפתיו החושניות התעוו בחיוך מזלזל. "אני לא שומע דבר."

כאמת? אפילו לא את פעימות ליבי? "בכל מקרה, כדאי שתיקח מטריה." בהיפוך מפרק כף היד ובזריזות ידיה, מטריה בצבעי הקשת הופיעה לפתע מתחת לצעיף, שֶׁפָּרַף וצנח אל הרצפה. הו, הוא נאבק בלי הצלחה בתחושת הבלבול שאחזה בו, הופך את חייה למושלמים בן רגע. "אני יודעת מה אתה חושב. האם אהיה מוכנה להופיע במסיבת יום ההולדת שלך? בדרך כלל אני קובעת אירועים לילדים בלבד, בשבילך אני מוכנה לחרוג מהכלל הזה."

הוא הניד בראשו, בוחן אותה לרגע. "לא תמיד היית ככה, נכון?"
"מקסימה?"

"בטח." הוא חייך אליה חיוך קצר מדי, ואז הדף את עצמו מהקיר, רגליו הארוכות נושאות אותו בצעדים גדולים בחזרה אל הסלון.
"נקרא לזה 'מקסימה' ולא 'מוזרה'."

ג'ורג'י הדביקה את הקצב שלו כשעמד מול הקמין, בדיוק בזמן לצפות בו מעביר את כף ידו על הלבנים.

"את לא... אהה... שמעת משהו על איזו תחרות בעיר..."
"התחרות לצאת איתך לדייט?"

ראשו נטה אחורה והוא נאנח. "אלוהים, זה אמיתי."

"וזה לא מרגש אותך?" ג'ורג'י הריצה בראשה שיחות ששמעה ברחבי העיר כל השבוע. במאפייה, במסיבת יום ההולדת, כשהלכה במורד הרחוב הראשי. "זאת אומרת, גם אם אתה לא מרוצה, אתה כבר רגיל לתשומת לב כזו מנשים, נכון?"

צל חלף על פניו. "כן. משהו כזה."

מעייין קנאה ניסה לנבוע ממנה, אבל היא גללה עליו סלע. מפלצת הקנאה הירוקה הייתה ותמיד תהיה חסרת תועלת בכל הנוגע

לטראוויס פורד. במקום זה, היא התמקדה במה שיכלה לגלות משפת גופו. הנוקשות בכתפיו, הידוק הלסת. "זה לא מרגש אותך." הוא נעץ מבט בקמין שניצב מולו. "לא."
 "למה?"

לקח לו רגע לענות. "אני מניח שאני לא רוצה להיות בדיה יותר, משהו בשביל הכיף. משהו קליל, שלא לוקחים אותו ברצינות." הוא העביר את ידו במהירות בשיערו הכהה והערמוני. "זו לא אשמתו של אף אחד מלבדי. הפכתי את עצמי לסיומת של בדיחה גסה גרועה במיוחד, לא ככה?"

"אני לא חושבת עליך ככה. לעולם לא תוכל להיות בשבילי בדיחה," היא לחשה, המומה. "אני מצטערת אם הדברים הנבזיים שאמרתי אצלך בדירה גרמו לתחושה הזאת."

"לא, מה שעשית היה שונה. הייתי זקוק לזה." הוא שלח את ידו וצבט באפה. "הנה. סוף סוף גרמת לי להודות שהעובדה שזרקת עליי אוכל וגרמת לי להודות שאני חרא היא הסיבה שחזרתי לעולם החיים." אילולא היה צובט באפה כאילו הייתה בת חמש, ג'ורג'י ודאי הייתה מנשקת אותו במקום מרוב אושר. אבל הוא צבט באפה. אז היא לא נישקה אותו. "על לא דבר." היא פכרה באצבעותיה את קצות סינרה. "שתדע, אם תתעלם מהתחרות זה רק יעלה את ההימורים. נשים מלונג איילנד מתייחסות להימורים ברצינות רבה."

"תני לי לדאוג בקשר לזה." טראוויס כחכה בגרונו כאילו פתאום שם לב לזמן ולמקום, הולך לכיוון הדלת. "אני אדבר עם סטיבן בנוגע לקמין, בסדר? תודה על ארוחת הבוקר."
 "טראוויס?"

הוא נעצר, כף ידו כבר אווזת בידיה הדלת, הוא העניק רק חצי סיבוב לתשומת לב.

"תודה שנשארת."

במקום תשובה, נסגרה הדלת.

פרק 4

“תוריד חולצה!”

טראוויס התעלם מההצעה שנזרקה אליו, הירק את שיניו סביב העיפרון בפיו והתרכז בפלס הלייזר בידו, ולבסוף הוריד אותו מעט, כדי לרשום הערות. החיסרון העיקרי בשיפוץ בית היה בהחלט המחסור בחלונות – לא היה דבר שיעמעם את הרעש מבחוץ. קהל של כתריסר נשים וקומץ גברים התאסף בפניה מחוץ לבית המשופץ, הם צילמו את טראוויס בטלפונים שלהם, ואם הדוכן הנייד של דנקין דונאטס היה רמז למשהו, נראה שתכננו להרגיש שם בנוח. כן, אפשר היה לומר בביטחון שתחרות הדייט עם טראוויס פורד הייתה בעיצומה.

בזווית העין, קלט טראוויס בחורה ג'ינג'ית קטנת קומה, הפורצת מתוך הקהל, מתקרבת בנינוחות לסטיבן האוחז בלוח כתיבה. “אז... חשבתי לשפץ קצת את המטבח בסתיו. חיוכה התרחב. “אתה חושב שאוכל לשאול את טראוויס כמה שאלות? אני מתלבטת אם לבחור ריצוף ויניל או קרמיקה.”

לא מודע לכך שעובדים עליו, סטיבן טפח עם לוח הכתיבה על ירכו. “הגעת למקום הנכון. אני יכול לדבר על ריצוף שעות.”
הג'ינג'ית כמעט חשפה את שיניה, ואילו סטיבן החל בהצגת תכלית, הכוללת מחוות ידיים ואת גלריית התמונות באייפון שלו.
“יו, פורד,” אמר אחד מהעובדים, מנגב שאריות טיח על חולצתו.
“יש בחוץ מספיק אנשים שמחכים שתתפשט, מספיק בשביל לגלוש עליהם כמו איזה אומן רוק. באופן אישי, נעלכתי מהגישה המשועממת שלך.”

“ואני לתומי חשבתי שאני מנומס, כי לא התעליתי עליך.”

"בבקשה תתעלה עליי." הוא החווה לעבר הקהל ההולך וגדל. "אתה לועג למתנה שקיבלת מאלוהים בכבודו ובעצמו." טראוויס גיחך וחזר למדידות שלו. פעם היה הולך למרכז המגרש, סופג את תשומת הלב להנאתו. מתבשם בה. כאשר שוחרר מהנבחרת האחרונה בה שיחק, למד פאקינג מהר שתשומת לב כזאת הייתה זולה וחולפת. הנשים שפעם נהרו אליו עברו לדבר הגדול הבא, בדיוק כמו המאמן שלו, כמו מנהלי הקבוצות, כמו האוהדים. דבר מזה מעולם לא היה אמיתי – כמו אז, גם היום.

היה יתרון אחד להצטופפות הקהל בחוץ. הוא היה יכול להתעלם מהם או לעודד אותם – והגיהינום יקפא לפני שיעודד אותם. העמדת הפנים שאינו מבחין בעדר המעריצים מנעה ממנו להביט החוצה. מעבר לכביש אל עבר הריסות בית ילדותו.

האמת, לא היה צורך להביט. הוא יכול היה לראות בעיני רוחו כל סנטימטר רבוע במקום הזה. אילו היה מרים את ראשו, מציץ מבעד החלון, היה ודאי רואה את קווי הגג המשתפל כממסגרים את עדת המעריצות המטרידות שלו. מדמיין את המדשאה צרובת השמש שגדלה פרא. די אירוני, לא? מאחורי המעריצות שלו עמדה תזכורת לאופן בו העולם עובד באמת. במקרה של הוריו, האהבה הולידה טינה, הטינה כילתה הכול. טראוויס למשל, זכה לגילויי חיבה על בסיס הצלחתו. ברגע שזו נעלמה, נשאר לברו. שוב. אפילו מעמדו ככוכב לא שינה את החוקים.

שעות לאחר מכן, הצליח סטיבן לפזר את הקהל, הוא שיעמם אותן למוות בהרצאה מלומדת על חומרי בידוד, מאפשר לטראוויס לברוח מהבית המשופץ בלי לסרב לאף הצעה לדייט. המעבר מרכב שטח עם נהג פרטי לנסיעה משותפת במכונית מסחרית היה שווה ערך לבעיטה בתחת עבורו. טראוויס נאבק בדחק להסתיר את פניו כשסטיבן פנה ימינה, מביא אותם בטיסה לרחוב מייך בדיוק בשעת העומס. אנשי פורט ג'פרסון אספו את ארוחות הערב שלהם מהמסעדות המקומיות או נכנסו לאיזה פאב מקומי, לזכות בגרסה נוזלית של הארוחה הזאת. אחרי שבילה כמה ימים בעבודה מול בית

ילדותו, טראוויס לא היה מתנגד לכמה שלוקים של ויסקי בעצמו, אבל העדיף יותר מכל לשתות אותם בפרטיות שהציע ביתו. אולי היום הצליח להימלט מתשומת הלב הפומבית והמעיקה, אבל עצם קיומה התיש אותו נפשית.

"אכפת לך להגיד לי למה יש לך פאקינג דודג' גראנד קארוואן?"
 סטיבן הגביר את עוצמת המיזוג.

"יש לי טנדר שבו אני משתמש כדי להוביל חומרי בניין."
 "למה אנחנו לא נוסעים בו?"

"אתה תמיד מתלונן כל כך הרבה?" טראוויס החליט שהשאלה הזו יכולה להישאר בלי מענה, סטיבן ממילא לא ציפה למענה. "אני מנסה לגרום לקריסטין... לשקול בכובד ראש את העניין של ילדים. חשבתי שאולי זה יעודד אותה לכך."

טראוויס הזעיק פנים כשאישה הממתינה במעבר החצייה הפריחה לעברו נשיקה. "לא משלמים לי מספיק בשביל לנהל את השיחה הזו." הוא הרגיש שסטיבן רצה להגיד משהו נוסף ונאנח. "היא לא חושבת על ילדים? ילדים הם לא הדבר הראשון שאישה נשואה שגרה בלונג איילנד חושבת עליו?"

"קריסטין בחורה מורכבת." הוא הסביר בסבלנות. "היא רוצה שאעבוד בשביל זה."

"אלוהים. היא רוצה שתעבוד בשביל משהו שיהפוך בסוף לעוד עבודה?" גיחך טראוויס. "כמה תרגילי אקרובטיקה היית צריך לעשות בשביל לזכות בתשובה חיובית להצעת הנישואין שלך?"
 סטיבן נהם. "אתה לא רוצה לדעת."
 "אתה צודק, אני לא. אני רק אשב כאן, מודה לאל שזה לא הייתי אני."

"אלו מילים אחרונות ידועות..." מלמל סטיבן, מניד בראשו לעבר קבוצת נשים על המדרכה. "יש מצב שאתה מסתכל על כלתך לעתיד ממש ברגע זה." הוא צחק כשטראוויס נרעד. "זה יקרה. כל עוד זו לא אחת הנשים בחיי, נהיה בסדר."
 הרעיון שיתיישב ויתחייב היה כל כך מרחיק לכת, וטראוויס

אפילו לא טרח להתייחס אליו. ובכל זאת, אזכורן של נשים בחייו של סטיבן אכן העלה פנים מסוימות בדמיונו. פניה של ג'ורג'י, ליתר דיוק. בימים האחרונים, היא נכנסה לתודעתו בזמנים הכי מוזרים. אפה האדום ועיניה הרטובות מדמעות כשפתחה את הדלת. הסינר הצהוב בהיר ששכחה להסיר ממנו את תג המחיר. זה נראה לא בסדר שמשפחה לא נראתה נלהבת מהוואפלים הטיפשיים שלה, אפילו טראויס הצליח לגרור את התחת שלו מהמיטה והיה שם. הוא אמר לעצמו שזה לא מתפקידו להעלות את התוכנה הזו בשיחה עם סטיבן, אבל כבר היה יום רביעי, היה ברור למדי שג'ורג'י לא עומדת לשטוף את אחיה על כך.

הוא חשב שאולי היא... יותר מדי פגועה. או משהו גרוע באותה מידה.

זה ממש מעצבן שזה בכלל מטריד אותו. הוא רק רצה להישאר בפרופיל נמוך, להזיע את הדיכאון שנחת עליו מאז הועף מהליגה, ולהתקדם הלאה בחייו, בלי להביט ימינה או שמאלה. הפגיעה ברגשותיה של אחותו הקטנה של חברו לא אמורה להטריד אותו. הם כמעט הגיעו לדירה שלו. אם יוכל לעבור עוד יום אחד בלי להעלות את הנושא, יצליח בסופו של דבר לשכוח מכל האוכל הזה שהיא ודאי בילתה שעות בהכנתו, ואיש לא אכל.

"אם כבר מדברים על הנשים בחיך, שכחת מהבראנץ' של ג'ורג'י בשבת."

שיט. הוא אמר את זה בקול רם?

"איזה בראנץ'?"

קוץ קטן דקר אותו מתחת לעורו. "עמדתי לידך כשהיא הזמינה אותך, אחי. היינו במשרד שלך..."

"אה." קמט נוצר בין גבותיו של סטיבן. "וזה היה בשבת שעברה?"

טראויס גיחך בזלזול. "תשכח מזה."

"הלכת?"

הוא השתעל לתוך ידו הקפוצה. "כן..."

"היית לבד עם אחותי הקטנה?"

טראוויס לא היה יכול לגלגל עיניים חזק יותר גם לו ניסה. "תפסיקי להתחסד, סבתא'ה. לא הלכתי לשם מתוך ידיעה שאהיה לכד איתה. עזבתי אחרי חצי שעה." הוא העיף מבט בחברו. "תן לי קצת קרדיט, אני לא מחפש אישה, ובטח שאני לא מחפש את הילדה שנהגה לרגל אחרינו במשקפת מצמרת העץ בחצר האחורית שלך. תומתה הברוכה של אחותך מעולם לא הייתה בסכנה."

סטיבן העווה את לסתו. "אני סומך עליך."

טראוויס שחרר נשימה שלא ידע שהוא כולא בריאותיו. זה דבר אחד להיות זונה ממין זכר בעולם הספורט, אבל זה שהחבר הכי טוב שלו לא יכול לסמוך עליו בגלל התדמית הזו שהרוויח ביושר היה משהו אחר לגמרי. האם קיווה לשווא שלפחות אדם אחד יראה את הסיכוי שלו להשתקם? שוב, לא הצליח להימנע ממחשבות על ג'ורג'י. לעולם לא תוכל להיות בשבילי בדיחה. "תוכל לפצות את ג'ורג'י על כך שהברזת מהבראנץ' בכך שתתקן את הקמין שלה. היא רוצה להחליף את הלבנים."

אפשר היה כמעט לשמוע את החישובים שסטיבן עשה בראשו. "הייתי רוצה, אבל יש לנו לוח זמנים צפוף עם שיפוצים בשלושה בתים בו זמנית. שניים מהחבר'ה הכי טובים שלי לא יחזרו עד סוף הקיץ, אז חסר לנו צוות אפילו שאתה מכבד אותנו בנוכחותך המצוברחת. זה ייאלץ לחכות."

טראוויס הנהן. זהו. הוא סיים את תפקידו בכך ששאל. גמרנו. הם יצאו מהרחוב הראשי, נוסעים במורד אחד הרחובות הצדדיים לבית התלת-קומתי בו שכר טראוויס את הדירה בקומה העליונה. בעלי הדירה הקשישים שגרו בקומה התחתונה הניחו לו לנפשו, והדירה בקומה האמצעית מתחתיו הייתה ריקה. זה היה רחוק שנות אור מגורדי השחקים היוקרתיים שבהם נהג לגור בכל מקום בעולם, אבל כרגע, השקט היה בדיוק מה שרצה.

"אפגוש אותך מחר בעבודה," אמר טראוויס כשעצרו בפנית הרחוב. "אני לא יכול להמשיך לנסוע במלכודת האסטרוגן הזו וגם לשמור על הכבוד העצמי שלי."

סטיבן משך בכתפיו. "מה שתרצה. אל תאחר." הוא חיכך את ידיו
 זו בזו. "מחר זה יום ההריסה."
 "אני לא אעצום עין." טראוויס משך מילים וסגר את דלת הנוסע
 מאחוריו. "תודה."

הצופר צפצף כשסטיבן נסע משם, גורם לטראוויס להניד בראשו.
 הוא נכנס לקומה הראשונה בכניין, טיפס במדרגות ופתח את הדלת
 לדירתו. הוא בקושי הספיק לנער את מגפי העבודה מרגליו, לפשוט
 את חולצתו המאובקת ולפתוח פחית בירה כשנשמעה נקישה בדלת.
 מי לעזאזל? הוא שילם את השכירות כמה חודשים מראש, אז אין מצב
 שאלה בעלי הדירה. אלא אם יש לו איזו נזילה? טראוויס העביר את
 ידו בשיערו, פתח את המנעול – ומצא את ג'ורג'י בוהה בו, מחזיקה
 שתי שקיות עמוסות מצרכים.

כובע בייסבול אחר הסתיר את עיניה הפעם, הקוקו הרגיל שלה
 מציץ מאחור. היא לבשה סרבל וטישירט רפויה מתחת. הוא כמעט
 טרק לה את הדלת בפרצוף כשראה את הכיתוב מלפנים "מחזור 2012
 שולט!"

הבחורה ילדה הזו ניסתה בכל כוחה לא להסתכל על חזהו החשוף,
 אך נכשלה כישלון חרוץ. שילוב המזכרות מימי התיכון והנמשים
 המכסים את אפה גרמו לו להרגיש שטוף זימה, על כך שנתן לה לראות
 אותו כך, במתכוון או שלא במתכוון.

פאק איט. לא היה לו זמן בשביל זה. הוא לא היה יכול פשוט
 לשנות את הבירה שלו בשקט ולשכוח מזה שנחת בחזרה בעיירת
 ילדותו ועבד כפועל בניין? רק לקום בבוקר ולנעול את מגפי העבודה
 שלו היה מאמץ עילאי, משום שליבו עדיין היה נתון לגומות שעל
 המגרש, למדים ולרכיסת נעלי הבייסבול. באותו הרגע, לא נותרה בו
 אנרגיה לאחרים.

"למה את פה?"

"אממ... היא החליקה בינו לבין הדלת, נכנסת לדירה לפני שהספיק
 לעצור בעדה. "קודם כל, היי. בנוסף, אני לא יודעת אם אתה מודע
 לזה, אבל קשה מאוד לבשל בשביל בן אדם אחד. המצרכים נמכרים

רק בשני גדלים: אריזה משפחתית או מספיק בדיוק לשניים. אז תמיד יש לי שאריות." היא הגניבה מבט לחוץ מעבר לכתפה, מתחילה לפרוק את השקית הראשונה, מניחה על הדלפק צלחות מכוסות בנייר אלומיניום. "יש גבול לכמה אוכל סיני אפשר לאכול, נכון?" ההערה שלה הזכירה לו את שקית האוכל הסיני שזרקה על ראשו. דירתו המחורבנת לא נראתה הרבה יותר טוב בהשוואה לפעם הקודמת שג'ורג'י ביקרה בה. סל הכביסה שלו עלה על גדותיו בפתח חדר השינה שלו, מכתבים שלא נפתחו ופרסומות מבריקות היו פזורים על כל משטח, טבעות דביקות של משקאות, אבק, בלגן. זה היה דוחה. "אתה מתכוון לסגור את הדלת, טראויס?" "לא." הוא עשה תנועה חדה בסנטרו לעבר המסדרון. "את לא נשארת."

היא הסתובבה והשעינה את ירכה על הדלפק. "חושש שאזרוק עליך עוד קצת מהאמת?" "לא."

"כי אנחנו צריכים לדבר על מכת העכברושים שלך." עורפו הצטמרר. "אין לי עכברושים." "בינתיים." היא חזרה לפרוק את האוכל מהשקיות. "אבל במיקום כל כך קרוב למים? יהיו לך שותפים לדירה תוך שבוע. הם יהיו אפילו מעצבנים יותר ממני." מסיבה כלשהי, העובדה שג'ורג'י קראה לעצמה מעצבנת גרמה לו לסגור את הדלת.

שולי כובעה של ג'ורג'י לא הצליחו להסתיר את חיוכה. "אוקיי, יש רביולי בשר –" "הולך." הוא נהם.

"או קציץ בשר עם צ'פוטלה." בקבוק הבירה שהחזיק נעצר בחצי הדרך לפיו. "מה זה בכלל? לא חשוב, אני אוכל את זה." "את שתי המנות?"

הוא החווה על גזרתה הקטנה עם בקבוק הבירה שלו. "גודל מנה

בשבילך לא זהה לגודל מנה בשבילי, בייבי. " כינוי החיבה החליק על לשונו כמו חמאה, וג'ורג'י כמעט הפילה את אחת הצלחות שהוציאה. למה לעזאזל קרא לה ככה? כינויי חיבה לא היו עניין שבשגרה בשביל טראוויס, אם כי מעולם לא קרא ככה לאף אחת. ובכל זאת, ג'ורג'י לא הייתה אחת הנשים האלו שיצאו ונכנסו לחייו במהירות של חבטת כדור בייסבול. היא לא אמורה בכלל להיות פה. ולעזאזל, הוא לא אמור להסב את תשומת ליבו להבדל במידותיהם או להזכיר בכלל את מבנה הגוף שלהם. לא שהצליח בכלל להבחין בקימוריה כשהסרבול הזה, התלוי על גופה, מכסה אותה מכף רגל ועד ראש. הוא לא מצא בזה שום דבר שאכזב אותו. "תראי, תודה שקפצת לביקור עם האוכל. אבל אני לא חושב שאחייך יתלהב אם נבלה יחד. " אפה התקמט. "למה?"

טראוויס העביר את ידו על פניו. "בחיך. את בטוח יודעת שיש לי סוג של ... מוניטין בנוגע למין השני. " הוא המתין שג'ורג'י תביט בו. "בואי רק נגיד שהרווחתי אותו ביושר. " "כן, 'שני מחבטים'. אני מודעת לזה. " היא משכה בכתפיה כאילו לא הכריזה כרגע על גודל הזין שלו. "אבל זה לא כאילו אנחנו מתכוונים ל-". "לא, ברור שלא. "

"כלומר... " היא קרצה אליו. "נראה לי שאני בטוחה כאן. " "איתי את בטוחה באלף אחוז. "

"אוקיי, אתה לא חייב להיות נחרץ כל כך. יש בי איזה קמצוץ של שטחיות שהייתי רוצה לשמר. "

טראוויס צחק. צחוק אמיתי, מהבטן. כמה זמן עבר מאז שדבר כזה קרה? חודשים. בדרך כלל הוא ממש לא חשב שזה מצחיק כשמישהו פלש למרחב הפרטי שלו, אבל לארח את ג'ורג'י אצלו בדירה היה... קל באופן מפתיע. הוא אפילו לא היה צריך להיות נחמד אליה, היא נשארה בכל זאת. אילו היה צריך לברר או להקסים מישהו כרגע, אותו אדם היה מתאכזב קשות, אבל נראה שג'ורג'י לא ציפתה לזה. אולי הוא ייתן לה להישאר עוד כמה דקות.

עשר דקות גג.

"אוקיי, אל תהפוך את זה למזור, אבל מצאתי את הדי וי די הזה..."
 כאילו היא חושפת דגם חדש של אייפון, היא שלפה עותק של 'ליגה
 משלהן' בתרועה חגיגית. "אנחנו יכולים לשים את זה ברקע בזמן
 שאנחנו מנקים את מאורת העכברושים הזו."

טראוויס הניח את בקבוק הבירה הריק שלו על הדלפק. "את
 מטורפת אם את חושבת שאני הולך לנקות הערב. הרגע סיימתי
 שמונה שעות בבניית מסגרת לתוספת של שתי קומות..." הוא נסוג.
 "אל תסתכלי עליי ככה, ג'ורג', אני עייף תחת."
 "אם בונים – לא בוכים"

"זה לא מצחיק."

"אתה צודק, זה היה די עלוב. גם אני עייפה." היא הסתובבה, לחצה
 על כמה כפתורים בתנור, פתחה את הדלת והחליקה את הצלחות
 אל המגש האמצעי. "אז, הופעתי במסיבת יום הולדת השבוע. הילד
 הצעיר של מילר?"

טראוויס ניגש למקרר והוציא עוד בקבוק בירה. "אינ לי מושג מי
 זה."

"באמת? ההורים סיימו תיכון בשנה שאתה סיימת, נראה לי. הוא
 ג'ינג'. היא מעשנת סיגריות מנטול ותמיד מתעקשת שמחר תפסיק."
 זיכרון שהיה קבור היטב במוחו, מזמן התיכון, חלחל אל תודעתו
 – חבורת נערים משכבת הבוגרים עומדת מחוץ לנשף בית הספר
 ומעבירה מיד ליד שקית חומה עם בקבוק אלכוהול. הוא כמעט יכול
 היה להריח את עשן הסיגריות, טעם מנטה מפליג במורד גרונו כשהוא
 שנורר מהם שכטה. פיו של טראוויס התעוות בצד אחד. "זה דווקא
 נשמע מוכר."

"שמעתי אותם מדברים במסיבה. האבא הג'ינג' הוא מנהל התיכון
 עכשיו, והם מקווים שתוכל לבוא ולהעביר שיעור על הנבחרת. אתה
 יודע, להשראה."

משקולת צנחה בבטנו של טראוויס. "אה, כן?" הוא לחץ את לשונו
 בתוך לחיו עד שזה כאב. "חבורת ילדים? זה לא בדיוק הקטע שלי."

"משעשע," היא מלמלה. "זה לגמרי הקטע שלי."
 "נכון." הוא עיסה את עינו. "מסיבות ימי הולדת."
 "לא רק מסיבות ימי הולדת." ג'ורג' משכה בכתפיה. "אני מתה על ילדים. הם בעצם כדורי אופטימיות קטנים וקסומים שאוהבים אותך ללא תנאי. אני מתה שכבר יהיו לי ילדים משלי." ג'ורג' הניחה מייד את הכף, מבינה לפתע שדיברה בקול רם. "אממ... ילדים לא חייבים להיות הקטע שלך כדי לנהל מרפאת בייסבול."
 טראוויס עדיין נתקע על ההכרזה של ג'ורג' שהיא רוצה ילדים, ושאל, "את לא קצת צעירה בשביל לרצות ילדים כל כך?"
 "יש אנשים שהחלום שלהם הוא לשחק בליגת המקצוענים, אחרים חולמים על ציורי אצבעות מתייבשים מעל כיור המטבח." היא עצרה. "אני רוצה גם קריירה, אבל... כן, אני רוצה משפחה גדולה, שמחה ורעשנית. אף פעם לא רצית את זה?"
 "לא." טראוויס ענה ללא היסוס, תוהה למה המילה נחתה ביניהם כמו פטיש עשרה קילו. אם לדבר בכנות, המחשבה להיות אחראי על ילד ערערה אותו. הוא כבר הגיע למצב שהוא שוב פה, בפורט ג'ף, כשקריירת הבייסבול שלו שייכת לעבר. הוא תקוע כאן. קווי הדמיון הזכירו לו את דמותו של אביו והוא לא היה יכול שלא לחשוב שגם הוא ידפוק את עניין האבהות. הוא ניסה לנער את עצמו ולחזור לנושא, אבל זה הצריך מאמץ.
 לנהל מרפאת בייסבול? לעזאזל. הוא נדהם מכמה הוא לא רצה להניף שוב מחבט. לעזאזל, הוא לא הצליח בכלל לחשוב על משחק בענף הספורט שפעם היה כל חייו. למה להתאמץ ולהפוך לצל של דמותו הקודמת, אם כבר איכר יותר מדי בדרך?
 "אחיך בדיוק דיבר על זה שעכשיו עונת השיא." הוא חש את מבטה הסקרן של ג'ורג' ולכן צעד אל הסלון, מרים בדרכו גרביים מלוכלכים. "כולם משפצים לפני שהטמפרטורות יצנחו בסתיו, וחסרים לו כמה עובדים לצוות. אני לא יכול לייבש אותו."
 "בשעה אחת תוכל ללמד אותם יותר ממה שילמדו ממישהו אחר בחודשים. זה אפילו לא יצטרך להיות מייד. יש מספיק זמן עד

שהעונה תתחיל. " היא חייכה אליו מעבר לכתפה. "הם מתים עליך. זה יהיה כמו חלום שהתגשם."
 "תרדי מזה, ג'ורג'י."

העלבון ניכר בפניה לפני שהספיקה להסתובב ולהסתיר אותו, והיא המשיכה להעמיס את המקרר שלו במספיק אוכל ללילות הבאים. טראוויס קילל את עצמו. האם הוא לא רצה שאנשים ידברו איתו על בייסבול בלי ללכת על קצות האצבעות? הילדונת הזו עשתה את זה כבר פעמיים בלי שביקש. מה חשב לעצמו כשנבח עליה כי נגעה בנקודה כואבת שהוא אפילו לא ידע שיש לו?

הם יכלו להיות ידידים, ג'ורג'י והוא. זה מה שהיה לא בסדר. הוא לא רצה ידידה – במיוחד לא אותה. היא הייתה צעירה מדי, חיובית מדי, ויותר מדי קרובת משפחה של החבר הכי טוב שלו. מסיבה כלשהי, הוא לא הצליח להתאפק מלהודות לה, בדרכו שלו. על כך שחשבה שהוא שווה את הניסיונות שלה להיפטר מהעגמומיות. "תשמעי..." היא הפנתה מבט מלא תקווה אליו והוא הזעיף פנים בתגובה. "תבחרי יום שמתאים לך בשבוע הבא ואני אבוא לקחת מידות של הקמין ההוא."

ידיה טסו אל בית החזה שלה ורפרפו עליו. "אתה עומד לשפץ לי את הקמין?"

"אם לא תכריחי אותי לנקות." אמר טראוויס ושילב את זרועותיו. ג'ורג'י פתחה לרווחה את דלת הארון שמתחת לכיור המטבח, מתחילה להוציא משם את חומרי הניקוי שנשארו בו מהדייר האחרון, כי טראוויס בטוח לא קנה שום חומר כזה. "אני אנקה את כל המקום מהמסד ועד הטפחות אם העסקה הזאת תשיג לי קמין משופץ. יום שלישי נשמע כמו יום טוב לפגישה שלנו?"

"יום שלישי, בסדר. אבל את מבינה איזו בעיטה בתחת אקבל מאחיק אם הוא יגלה שאת גם מבשלת וגם מנקה בשבילי? לא יקרה." היא התיישרה ובחנה בקבוק קטן של חומר לניקוי חלונות. "נראה לי שאתה משלה את עצמך שלאחי אכפת מה אני עושה עם הזמן שלי. הוא רק רוצה שלא אפריע."

לא עניינו. בכלל לא עניינו. "אכפת לו ממך."

פיה נפער בתדהמה, וטראויס מצא את עצמו בוהה בזה קצת יותר ממה שהיה צריך. זה כנראה מה שקורה כשהוא לא מזוין כמה חודשים. האישה הזמינה ביותר פתאום נראית לו טוב. זו הייתה הסיבה היחידה בגללה אצבעותיו דגדגו ברצון לפתוח את כפתורי הסרבל של ג'ורג'י כדי שיוכל לראות אותה כמו שצריך, לעזאזל. ההיגיון הקר שלו גרם לו לחוש כמעט הקלה, וטראויס פנה לכיוון השני.

"בסדר, בואי ננקה את המקום המזוין הזה. זו הדרך היחידה שכל הדבר הזה לא יעלה עליי כמו קוץ בתחת."
ג'ורג'י הטתה את ראשה. "אתה מתכוון לעכברושים. זו הדרך היחידה למנוע מעכברושים לעלות עליך..."

"סתמי, גורג'י."

"סתמתי."

היא החלה לערום זבל ומכלי קרטון של מסעדות לשקית זבל שחורה בזמן שטראויס אכל עוד מנה מבישוליה המדהימים, לא טורח להסתיר את תסכולו כשהכניסה את 'ליגה משלהן' לנגן הדי וי די שלו. לפרקים, כשתפסה אותו מביט במסך והניפה את סנטרה בגערה סרקסטית, אחז בטראויס הדחף לדגדג אותה. דברים שמעולם לא היסס לעשות כשהייתה צעירה יותר. אבל משהו גרם לו לשמור את הידיים שלו לעצמו הפעם. האינטואיציה שלו אמרה לו שמגע תמים יוביל אותם בדרך ממש לא תמימה – והוא בטח לא עומד לבחון את הדחף שלו או להמשיך לחקור אותו.

"הצלחת לחמוק מתחרות הדייטים?" ג'ורג'י שאלה ואספה מגזינים ישנים לשקית אשפה.

"בערך," הוא משך את מילותיו, קריאות הרחוב מאתר הבנייה מהדהדות בראשו. "עכשיו כשאני חושב על זה, איך אוכל לדעת שאת לא מרגלת? או, גרוע יותר, מתחרה." כשהיא הזדקפה ופיה קוצץ מזעם, טראויס קרץ אליה כדי שתבין שהוא מתלוצץ. "מה מצב הדייטים שלך?"

לפני שהספיק לנזוף בעצמו על כך ששאל את ג'ורג'י על משהו

שממש לא היה עניינו, היא צחקה. "במילה אחת? עגום. מרבית הגברים אותם אני פוגשת בחיי היומיום הם אבות שנמצאים כבר מחוץ לשוק הדייטינג. אין הרבה גברים צעירים ופנויים המסתובבים במסיבות בנושא נסיכות. היא אספה מהרצפה גרב מאובן, נקשה איתו על הקיר והרימה אליו גבה. הוא משך בכתפיו. "אולי אתה צריך פשוט לאפשר למתמודדות בתחרות הדייטים לעשות סיור אצלך בבית. הבעיה נפתרה."

"אם את מציעה שנפסיק לנקות, אני בעניין."

"היית מת", היא אמרה, זורקת את הגרב לתוך שקית הזבל שלה. "נמשיך כמו חיילים טובים. במיוחד עכשיו, לאחר שהסבת את תשומת הלב שלי לעובדה שאני לא יוצאת לדייטים. אני צריכה להעסיק את עצמי כדי לא לטבוע ברחמים עצמיים."

"תפסיקי." טראוויס ניגב משהו לא מזוהה משולחן הקפה. "נראה לי שהבעיה היא שכולם בעיר מכירים את אחיך ולא רוצים לעצבן אותו."

"שוב, אני מבטיחה לך שאחי אפילו לא ישים לב אם אתחיל לצאת עם גברים."

טראוויס צפה בה עובדת לרגע, נזכר לא רק בבראנק' אלא גם בשיחה עם סטיבן במיניוואן. "עד כדי כך גרוע, ג'ורג'י?" היא הזדקפה ונראתה כל כך צעירה ושברירית שהוא תהה מה לא בסדר איתו, שהוא מבלה זמן איתה, לבר. מבחין בדברים לגביה. "מה עד כדי כך גרוע?"

למה לעזאזל הוא נכנס לזה? טראוויס לא ידע, אבל הוא לא הצליח לעצור בערו. "את... אהה... נראה שמשאירים אותך מחוץ לעניינים רוב הזמן. או שלא מתחשבים בך כפי שהיו יכולים." הוא חזר לנקות את השולחן. "אני מתחיל לחשוב שלא הגזמת."

כשג'ורג'י השתתקה לכמה רגעים, הוא הסתכל וראה אותה בווה בחלל החדר. "זוכר כשהיית אצלי בבית אותו יום ואמרת שזו לא אשמתו של אף אחד, שהפכת את עצמך לבדיחה?"

"כן," הוא נשף.

"זה קצת ככה גם בשבילי. המשפחה כבר הייתה די מגובשת כשכבר הייתי גדולה מספיק כדי לקחת חלק בשיחה. כמו כל הילדים הקטנים, השתיקו אותי די הרבה, אז הייתי צריכה להיות עקשנית ומעצבנת כדי שישמעו אותי. קרצייה." היא משכה בכתפיה. "אני גדולה יותר עכשיו, אבל הדינמיקה עדיין דומה. נראה שזה יותר פשוט לתת לזה להישאר ככה מלנסות לשנות את זה. כי, מה אם איכשל? מה אם אני באמת קרצייה?"

טראוויס רצה להגיד לה שהיא לא קרצייה, אפילו שהוא בעצמו התייחס אליה ככה. המילים היו ממש שם על קצה לשונו, אבל מה אם יגיד את זה ויגרום לה להרגיש לא בנוח לידו? או יגרום לה לסמוך עליו ולראות אותו כיריד? הוא לא רצה ידידה כרגע, נכון? הוא לא רצה אף אחד יותר מדי קרוב. "משפחות הן דבר מורכב," הוא אמר, אפילו שזה לא נשמע מספיק טוב. לא היה מספיק מעודד כמו שהמילים שלה היו בשבילו. "הם בטח אפילו לא יודעים שהם פוגעים ברגשותיך, בייבי." היא נאנחה. "לא, אני חושבת שאתה צודק בקשר לזה."

"שיחקתי בקבוצות בהן היה נדמה שקול אחד תמיד מושתק. כששיחקתי בשביל ההוריקנס, הם הביאו איזה בחור מהליגה התחתונה. ותיק. זאת אומרת, הבחור הזה היה כבר בן ארבעים ומשהו ועדיין נתן עבודה. כל הכישרונות החדשים, כולל אני, כולנו זלזלנו בו כי היה זקן. בחור שלקחו לו כמה עשורים להפוך לשחקן רלוונטי." הוא גלגל את כתפיו. "מייד אחרי הפציעה, ישבתי לצידו על הספסל במשך כמה משחקים, ואז הבנתי... הבחור הזה ידע יותר על המשחק מאשר כולנו יחד. הוא הבחין בדברים שבחיים לא הייתי מבחין בהם בעצמי." ג'ורג'י הביטה בו בסבלנות מצידו השני של החדר. "את לא צריכה לוותר או להפסיק לדרוש שישמעו אותך." הוא אמר, מרגיש שהוא צריך לגרום לה להרגיש יותר טוב, ולא היה לו מושג למה. "אולי את פשוט צריכה דרך אחרת כדי לגרום להם להקשיב."

ג'ורג'י מצמצה באיטיות. "תודה על זה."

מתעלם מתחושת ההקלה שחש כשהבין שכנראה אמר את הדבר הנכון, טראוויס נהם וחזר לנקות. שעתיים לאחר מכן, כתוביות הסיום

עלו על המסך לקול שירתה של מדונה, וטראוויס קלט שהוא עומד באמצע הסלון שלו כבר עשרים דקות, המטאטא נשכת בידו. הדירה הייתה כמעט מצוחצחת. לאן נעלמה ג'ורג'?

הוא מצא אותה שרועה על מיטתו כשפניה למטה. ישנה חזק. טראוויס ציפה להתעצבן מזה. במקום זאת, הוא עמד שם והבחין שחסרה לה גרב. כאילו בעטה בה מתוך שינה. בלי לק בבהונות. פניה מחוצות על כיסוי המיטה, מופנות לצד אחד, מעוותות כך ששפתיה השתרכבו. אם לב מתפקד היה פועם בחזהו, אולי היה מוצא את זה חמוד. אבל לא היה לו, והוא היה צריך למצוא דרך להעיף אותה משם. גם ככה כבר בילו יותר מדי זמן יחד. לתת לה להישאר לישון פירושו היה לחצות את הגבול, ואף אחד בעולם לא יאמין ש'שני מחבטים' לא עשה עם ג'ורג' כלום חוץ מלנקות.

"הי." טראוויס בלע גל של אשמה שהציף אותו, וניער את כתפה. "ג'ורג', תעירי ת'תחת שלך."

"ראית את דייל?" ג'ורג' מלמלה בשנתה, והיה ברור שהיא לא קרובה אפילו להתעורר. "אני צריכה את דייל"
"מי זה דייל?"

עיניה של ג'ורג' נפקחו במהירות. רגליה זזו במהירות, אבל היא הייתה קרובה מדי לקצה המיטה, וברכיה לא מצאו תמיכה. היא צנחה אל הרצפה לפני שטראוויס הספיק להפיל את המטאטא ולתפוס אותה. "אאוץ'."

בסדר. אולי הייתה איזו חתיכת לב בגודל מטבע שעדיין קרקשה בתוכו, כי המחזה של ג'ורג' הישנונית, ג'ורג' המבולבלת שחצי קוקו שלה התפזר גרם לו לכרוע על ברכיו לידה לפני שהספיק להתחרט, ולהעביר יד בשיערה. "את בסדר, בייבי?"

היא פיהקה פיהוק כה רחב, שהוא היה יכול לראות את השקדים שלה. "סיימנו לנקות?"

בפעם השנייה באותו ערב, הוא הרגיש צורך לצחוק. "סיימנו."
"כדאי שאלך."

הוא בלע את רוקו. "זה עדיף."

טראוויס עזר לג'ורג'י לקום על רגליה, ולא הייתה לו ברירה אלא לאחוז במותנה כשהתנודדה. לא תוהה מה יש לה מתחת לסרבל. לא אדוני, לא אני. הוא כמעט התעקש להסיע אותה הביתה אבל עד שהגיעו לדלת היא התאוששה, כאילו לא נרדמה כלל. לפני שהספיקה לצאת, היא הסתובבה אליו, זורקת אליו חיוך. "תפסתי אותך צופה בסרט."

"לא תפסתי."

"לילה טוב," היא קראה, כשירדה במדרגות "העכברושים ודאי יניחו לך עכשיו."

הוא נאנח. "תודה ג'ורג'י."

"אני והקמין שלי נראה אותך ביום שלישי."

כשטראוויס סגר את הדלת, הוא חש בחיוך הלא רצוי שניסה להכתים את פניו.

הוא התנער, קילל, וצעד אל המיטה.

מי זה דייל, לעזאזל?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן